

MAID, I SAY TO THEE, ARISE

ŠŠ. JĖZAUS ŠIRDIES LAJKR. „ŽVAIGŽDĖ“

1928 m. lapkričio mėn. Nr. 11.

Kad tarp krikščionių žydėtų drovingumo dvasia ir didėtų kryžiaus meilė

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
lapkričio mėn.

Žmogaus vertė.

Dievas sutvėrė žmogų į savo paveikslą ir panašumą (Gen. kn.). Vadinasi, žmogui davė Dieviškų privalumų panašumus, t. y. protą panašų Dievo protui, valią panašią Dievo valiai, meilę panašią Dievo meilei. Del šių privalumų ir tik del šių žmogus pasidarė viso pasaulio karalius. Joks kitas kūrinys negali pasigirti, kad jis į Dievą panašus. Tikslai angelai, bet jie danguje, o ant žemės nėra vertesnio už žmogų kūrinio. Žmogus net nuo angelų mažai tesiskiria. Štai ką skaitome Šv. Rašte: „Padarei jį mažą kaip mažesnį už angelus; garbę ir šlovę apvainikavai jį ir pastatėi jį ant savo rankų darbų. Visa pavergei po jo kojomis. Nes tuo pačiu, kad visa jam pavergė, Jis nepaliko nieko, kas nebūtų jam pavergta“ (Žyd. 2, 7-8).

Taigi žmogus yra toks brangus Dievo akyse, o ypač jo siela, kad net Dievas pats ją myli tokia meile, kokios joks kitas kūrinys čia ant žemės nesusilaukė. Pats Kristus tąją meilę apibudina sakydamas: „Nes Dievas taip numylėjo pasaulį, kad davė savo viengimįsį Sūnų...“ (Jo. 3, 16). O kitą vielą net tokius žodžius vartoja: „Garbę, kurią man davei, aš daviau jiems, kad jie būtų viena, kaip ir mes esame viena. Aš juose ir jie manyje, kad jie būtų tobuloje vienybėje, kad pasaulis pažintų, jogei tu esi mane siuntęs ir mylėjai juos taip, kaip ir mane mylėjai“ (Jo. 17, 22-23). O, iš tikrųjų, tai yra per daug žmogui duota garbės: kad Antrasis švenč. Trejybės Asmuo Dievo Žodis tampa žmogum ir dar eina

į tokį vargą, kad baigia visą kelionę Golgotos kalnu ir mirtimi ant kryžiaus ir tokią kainą duoda už žmogų; juk mes žinome, kad vienas Jo kraujo lašelės vertesnis už viso pasaulio gėrybes, ir dar paskui tam žmogui duoda sakramentus, ypač įsteigia Švenč. Sakramentą ir per visus laikus nesiskiria nuo žmogaus, ką sakau net tarnauja tam žmogui: „Aš atėjau ne kad man tarnautų, bet kad aš tarnaučiau.“

Kaip mes save vertiname?

Ir kaip dabar mes į tai visa žiūrime? O kaip gaila, kad kai kam tai rodo, jog ne apie mus čia Dievas puldinėja. O gal kai kas mano, kad čia visa tai graži pasaka ar sapnas. O kad ir pasaka būtų, man .odos, tokių pasakų mielu noru klausytume ar sapnus pabudę vėl norėtume sapnuoti: kaip Dievo Sūnus tampa žmogum ir eina ieškoti to, kas pražuvę, t. y. žmogaus ir suradęs deda ant savo pečių kaip tą avelę ir suaukšęs kaimynus džiaugiasi ir linksmiasi, kad surado tąją pražuvusią sielą. Bet žinokime, katalikai, kad čia ne pasaka ir ne sapnas, bet tokia tikrėybė, kad jau milijonai kankinių už tą tiesą atidavė savo gyvybę ir didžiausias kančias iškentėję. O mes irgi turėtume atsisakyti būti katalikais, jeigu į tai visa netikėtume.

Taigi dabar akivaizdų to, kas iki čia pasakyta ir dar ką galima apie žmogaus vertę pasakyti, klausime: ar taip žmogus save brangina? O gal net save tik tiek vertina, kiek išnykstantį dūmą ar šapą, kuris po kojų pasipina? Gaila, bet reikia prisipažinti, kad žmogus nesupranta, ar gal nenori suprasti, kad jis yra dangaus kunigaikštis ir tokios aukštos giminės, kad net joki karaliai ir šios žemės turtuoliai negali su juo lygintis. Bet deja, vietoj to apsirenka būti sumintu į purvą, paniekina save taip, kad net gėda jį žmogum vadinti. O Šv. Raštas priverstas apie tokį žmogų taip sakyti: „Ir žmogus, būdamas tokioj garbėj, nesuprato, bet susilygino su gyvuliu ir tapo jam panašus“ (Ps. 48, 13). Skaudūs tie žodžiai, bet labai teisingi, nes tik apsidairykim, o pamatysim, už ką žmogus save atiduoda.

Tą kūną, kuris yra Šventosios Dvasios namai (I Kor. 6, 19), ir Kristaus kūno nariai, (Kor. 9, 15) jis paverčia paleistuvybės vieta. Už menką kūniško džiaugsmo valandėlę išsižada visko: dangaus, amžinos laimės, Kristaus, Marijos, ir lyg Ezavas už sriubos lėkštelę parduoda

Ypač šiais laikais.

visą savo tėvainystę. Ypač šiais laikais prasidėjo pardavinėjimas viso žmogaus su kūnu ir su siela. Kūnus pardavinėja, nes išstato „ant parodos“; siūlo juos, perša, kaip tik įmanydamos, nuogina, kiek net negalima daugiau nuoginti, kad tik kas nors atkreiptų dėmesio ir sutiktų paimti visai už menką kainą.

Drovumas ir gėda jau nyksta pasauly. Pirmiau mergaitė nedrįsdavo pasirodyti ir dangstydavo akis, o jei reikdavo iškelti ir atjosus berniui tekdavo už jo eiti, išliedavo ašarų upelius, išbučiuodavo tėveliams kojas, atmindama, kad jau reiks išsižadėti vainikėlio. O dabar jau tiek nustojo gėdos, kad atsiranda net iš lietuvaičių — rūtelių tarpo tokių, kurios nesidrovi pačios lįsti ten, kur tik save labiau išstatoma pavoju ir savo vainikėlio, to vienatinio turto, atsižadama, lyg jis būtų keletos centų vertas. O jeigu kitaip negali pritraukti ir uždegti kituose

paleistuvinių minčių, tai pradeda savo nuodėmingą kūną tiek nuoginti ir begėdiškai rėdyti, kad doras žmogus jau negali nė per gatvę pereiti. Gėdink negėdines, jau nieko negelbsti.

Kartą važiuoja traukinį kunigas misijonierius, ir sėdi šalia dvi pusplikės mergšės. Jau tiek buvo pametusios gėdą, kad tą Dievo tarną pradėjo užkabinėti, tyčiodamos, girdi, tėveliui esą čia nemalonu, kad mus matote dekulotuotas. „O nieko, atsakė misionierius. Aš buvau keleta metų Afrikoj pas laukinius, tai ten dar labiau apsinuoginusios vaikščioja“. Šie žodžiai truputį jas sugėdino, nes pasijuto esančios menkesnės kultūros už laukines. Bet ar ilgam: apsisuko ir vėl užmiršo, kas buvo sakyta.

Trūksta atgai- Žmonės žymioje dalyje supasaulėjo. Maža yra
los dvasios. tokių, kurie savo kūną kiek pavargintų, priešingai, galvoja vis naujų išradimų, kad mažiau reiktų dirbti, o daugiau gauti pelno, kad tąjį pelną paversti kinų lankymui, girtuokliavimui, šokiams, visokiems saldumynams. Atsiminkime dar nesusėmus laikus, kada žmonės pasninkaudavo išsą gavėnią sausai. Dabar, matydama Bažnyčia, kad vis tiek laužomi pasninkai į nieką neatsižiūrint, sumažino juos, ir paliko tik kai kurias dienas, bet ir tų nenorima pasninkauti. Savo kūną nenorima nė kiek pavarginti.

Užmiršo savo vertę žmogus. Tas Dievo duotas dovanas paniekino. Savo liežuvį, kuris turėtų Dievą garbinti, gražius žodžius tarti, ir net pačiam Karalių Karaliui leisti juo vaikščioti į širdį, šventoje Komunijoje žmonės paverčia jį pasibiaurėtinu įrankiu, kuriuo varlės, velniai ir paleistuvybės žodžiai vaikščioja. Jie neatiduotų savo liežuvio už tūkstančius litų, o dabar atiduoda jį už niekam nevertą dalyką. Tą patį galima pasakyti apie rankas, kojas, akis, ausis ir visą kūną. Ir ką gauna už tai? Suardo savo sąžinę, sugriauna savo ir kitų širdis. Ir koks užmokestis? Po mirties kęs bausmę už savo akis, ausis, liežuvį ir save visą.

Kaip norima Kada kada, bet šiais laikais vis labyn pradedama
kovoti? šaukti, kad trūksta pasaulyje drovingumo ir savęs išsižadėjimo. Ne tik popiežiai, vyskupai ar kunigai nuolat ir nuolat tai primena, bet ir susipratę krikščionys o net ir kitatikiškai tą baisią dorinę ligą pastebi ir ieško vaistų ir būdų iš jos išsigelbėti.

Susirinkę Vokietijos vyskupai Fuldoje 1925 m. sausio mėn., visi kaip vienas nutarė kovoti prieš šiais laikais kasdien didėjančią dorinio jausmo praradimą, šlykščias madas, modernus šokius ir kitus nepadorumus: nepadoraus sporto, kinų, knygų mėgimą.

Lietuvos vyskupai irgi jau šioj srityj pradėjo veikti ir, pavyzdžiui, šių metų pradžioj susirinkę Kaune, nusprendė kovoti su nepadoriais moderniškais šokiais ir visokių šlykščių madų gaudymais. Pareiškė jie noro, kad ypač tėvai, motinos, kunigai, mokytojai ir auklėtojai į tai ypatingo kreiptų dėmesio. Štai kaip rašo: „Nepadorių drabužių mados įžeidžia gražiausias moterų sielos savybes: padorumą, kuklumą, kilnumą; jos įveda žmogaus vertybę į žeminančią vergiją. Toji madų vergija ypatingai yra žalinga mūsų kraštui, nes silpnina jo morales jėgas, mažina atsparumą, griauna gražius, senus papročius, naikina namų audimų pramonę tuo suteikiančios kraštui daug ne tik moralių, bet ir materialių nuostolių“. Net Švietimo Ministerija pastebėjo, kad jau per

toli priešdorinėj srity einama ir štai šių metų rugpiūčio mėnesį išleido taisykles, kuriose aiškiai pasakyta: „Mokinių vakarėliuose draudžiami netinkami naujoviški šokiai k. a. fokstrotas ir panašūs (Švietimo M-jos instrukcijos, 1928 m. 37 §). Be šio dar yra keleta panašių paragrafų, kurių dėl vietos stokos neminėsiu.

Šv. Tėvas ir kunigai. Sventasis Tėvas Pius XI labai šiuo klausimu susirūpino ir kelia balsą į visą katalikišką pasaulį, kad stotų į kovą su šlykščių, dorą užgaunančių, madų gaudymu. Italijos kunigai išgirdo jau tąjį balsą ir daugiau kaip 5000 kunigų nusiuntė savo parašus šventajam Tėvui pasižadėdami, dėti visas pastangas, kad sulaikyti pasaulį nuo šlykščių madų išsigalėjimo. Tam tikslui bus leidžiami laikraščiai ir gatvėse bus prakalbos. Šv. Tėvas Pijus XI labai nekenčia madų ir, kur tik tenka jam kalbėti, primena grįžti prie kuklaus ir padorus apsirėdymo ir didesnį savęs išsižadėjimo, pasimarinimo. Pasaulio madų gaudytojų ir nepadorumų pataikautojų, sulig Šv. Tėvo žodžiais, Dievas neišklausys ir Kristus už juos nesimels, nes Jis pasakė: „Aš ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos man davei“ (Jo, 17, 9).

Suspausta Šv. Tėvo širdis kreipiasi į viso pasaulio tikinčiuosius ir prašo, kad melstųsi už gėdos nustojusius žmones. Nors Kristus nežadėjo melstis už pasaulį, bet visgi mes išdrįskime kreiptis į Švenč. Jo Širdį, primindami visas Jo iškentėtas kančias, pralietą kraują ir sakykime Jam: ar negaila to kraujo ar negaila tų kančių ir pagaliau ar negaila tų sielų, kurias taip Jis numylėjo ir jų vertę net aukščiau viso pasaulio statė sakydamas: „Nes ką padeda žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, savo gi sielą pražudytų, arba ką žmogus duos savo sielai atvaduoti?“ (Mat. 16, 26). Prašykime Švenč. Panelės tos nekaltos, kai lėlija grynios Mergelės, tegu Ji užtaria už išsilepinusį pasaulį. Tegų supranta pasaulis, kad kūnas yra kirmėlių lizdas ir nešiojās savyje supuvimą ir sugedimą lavonas, kad po kelių valandų, jei žmogus miršta, reikia jį išmesti kuo greičiausiai laukan ir kišti giliausiai žemėn, nes nepakenčiamas daugiau draugijoj. Tegų visi įgyja šv. Pranciškaus Asyžiečio dvasios, kuris savo kūną ne kitu kuo vadino, kaip asilų, sakydamas: „Jeigu aš tave asilė klausysiu, tai ir tu nugrimsi bedugnėn, ir mane kartu nutrauksi, bet jei aš tave pažebosiu, nubausiu, ir pats būsi po mirties laimingas ir mane nuneši į dangų“.

Mąstymui mintys

Pravartu būtų šios mintys giliai pasvarstyti:

1. Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pavergti, kad kartais kitiems apsakojęs, pats nepasidaryčiau peiktinas (Kor. 9, 27).

2. Kiekvienas, kuris žiūri į moteriškę, kad jos geistų, jau su ja svetimoteriavo savo širdyje.

3. Jei tavo dešinė akis tave piktina, išlupk ją ir mesk šalin nuo savęs; nes tau geriau, kad vienas tavo narys žūtų, kaip kad visas tavo kūnas būtų įmestas į pragarą. Ir jei tavo dešinė ranka tave piktina, nukirsk ją ir mesk šalin nuo savęs, nes tau geriau, kad vienas tavo narys žūtų, kaip kad visas tavo kūnas būtų įmestas į pragarą (Mat. 5, 28-32).

Indų bramistų sektos bijosi krikščionybės

Indijoje labai sunku platinti Kristaus mokslą, kadangi tenai žmonės susiskirstę taip vadinamomis castromis, sektomis arba rūšimis. Iš vienos rūšies į kitą griežtai uždrausta pereiti. Krikščionybei lengviausiai prieinama yra žemiausioji sekta, kuri susideda iš paprastų vargdienių ir darbo žmonių, bet sunkiausiai pasiduoda, tai taip vadinama bramistų arba kuniginė sekta. Jie skaito save aukštesnės kuonės dieviškos giminės. Pažeminančių darbų nedirba: viską turi atlikti žemesnieji žmonės. Del to prie jų prieiti su katalikybe nepaprastai sunku, kadangi perėjimas į katalikų tikėjimą skaitosi pametimas ir išsižadėjimas aukštos bramistų giminės.

Man teko girdėti vieno broliuko jėzuito Zimmer pasakojimų, kuris užpėnai parvažiavo iš Indijos. Jis taip pasakojo: „Kartais, esą, galima jiems įrodyti, kad katalikų tikėjimas yra tikras ir jie tam tiki, bet kai reikia

krikštyti, tai baisiai jiems sunku prisiversti ir reikalinga iš jų pusės nepaprastos drąsos ir pasiaukojimo. Kartą buvo kokia 70-tis katechumenų paruošta krikštui. Buvo susstatyti į eilę, bet kiti bramistai subėgę pradėjo juos kolyti, keikti ir tyčiotis. Katechumenai pradėjo bėgti šalin ir liko tik ar 4 drąsuoliai, kurie priėmė krikštą. Arba

šv. Komuniją kad priimtų, labai reikia daug pavargti, kol įtikinsi juos, kad čia nėra paprasta duona, bet iš dangaus atėjusi.“ Indijoje taip ir yra, kad viena sekta iš kitos nieko nepriima, net valgio. Jei priims, tai Dievo bausmės užsitrauks.

Be to, jei kas priima krikščionybę, jau tąjį savaimi išmeta iš savo tarpo ir vengia jo lyg raupuoto. Tokie žmonės turi kęsti kartais didelį vargą ir badą, nes neturi, kas jais rūpintųsi. Net giminės, ir tie jų išsižada, o kartais tėvai vaikų, vaikai tėvų, vyras žmonos, žmona vyro nenori nė į akis leisti, jei tapo katalikai. Bet visgi atsiranda drąsulių ir iš bramistų tarpo, kurie priima katalikų tikėjimą ir klauso daugiau Dievo negu žmonių.

Lapkričio mėnesiui Šv. Tėvas be bendrosios intencijos skiria dar šią ypatingą, kad Maldos Apaštalavimo nariai pasimelstų ir už tuos, kurie dar be šviesos, ir be tikėjimo gyvena Indijos bramistų sektose, kad ir jie galėtų lengviau pereiti į katalikų tikėjimą, o priėmusieji nepaisytų, kad iš jų juokiasi, ar meta iš savųjų tarpo.

J. Bružikas. S. J.

Bramistai ir Bramos išpažinėjai.

Šv. Romanus ir šv. Barulis

18 lapkr. Mėnesio Globėjai.

Romos imperatoriaus Dioklecijano laikais buvo daug nukankinta žmonių, dar daugiau negu šiais laikais Meksikoj. Iš tų kankinių Katalikų Bažnyčia mini 18 lapkričio dviejų drąsių Kristaus gynėjų vardus: Romano ir mažučio Baruliaus.

Kai Dioklecijanas ėmė baisiai kankinti krikščionis ir per tai atsirado daug žmonių, kurie išsigandę kančių išsižadėjo savo tikėjimo, matydamas tokią žmonių baimę, vienas uolus katalikas išėjo ir pradėjo visus grąžinti į katalikų tikėjimą primindamas jiems, kad reikia ištverti iki galo ir nebijoti, nors kūną ir užmuš, bet sielos negalės užmušti, nes jei bus pasiduota persekiojimams, laukia dar didesnės kančios po mirties. Tokiais žodžiais sustiprinti krikščionys grįžo prie savo tikėjimo ir drąsiai mirė už Kristų, bet Romaną sugavę baisiai ėmė kankinti, net liežuvį išpiovė, kad nebekalbėtų. Bet Dievas padarė stebuklą, nes be liežuvio ėmė jis dar daugiau negu pirma šaukti, kad Krikščionių Dievas yra tikras, o visi kiti klaidingi.

„Jei netikite, sakė jis, štai paklausu mažų vaikelių, ką jie pasakys“. Atsisukęs į vieną mažą kokios penkerių metų vaikėlį paklausė jo: „Pasakyk, vaikute kas išmintingesnis ar tas, kuris daugybei dievų tiki, ar tas kuris tik vieną Dievą išpažįsta?“ „Yra tik vienas Dievas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus!“ atsakė vaikutis. Teisėjas, baisiai įpykęs ir iš gėdos neturįs kur akių dėti, sušuko: „Iš kur tu tai žinai?“ „Mane motinėlė taip mokino, o ją pats Dievas“. Teisėjas liepė atvesti motiną, kurios akivaizdoje pradėjo kankinti kūdikį, manydamas, kad tuo privers kūdikį ir motiną grįžti prie stabmeldybės.

Bet motinos meilė viršijo Kristaus meilę, del to atėjusi motina drąsiai žiūrėjo į kankinamą savo kūdikį ir, matydama jį jau vos gyvą, šaukė: „Jau atėjo valanda, kad tu privalai taji kartą kančios kieliką išgerti, nes netrukus tavęs laukia amžinas džiaugsmas“. Vaikelis buvo taip nuplaktas, kad mėsos krito nuo kaulų žemėn.

Teisėjas nebegalėdamas priveikti liepė nukirsti jam galvą. Motina pasiėmusi savo vaikelio galvą iškėlė aukštyn ir atnašavo dangiškam Tėvui.

Tokių motinų ir vaikelių netrūksta ir mūsų laikais. Jau Gerbiamieji „Žv.“ Skaitytojai ne kartą girdėjo apie Meksikos krikščionis, kur motinos panašiai šv. Barulio motinai, irgi atiduoda savo vaikelius į kančias ir grįžta namo kupinos džiaugsmo, kad jau nulydėjo savo mažiučius į mūsų visų bendrą tėvynę, kur jau nėra daugiau ašarų, nei persekiojimų, nei kančių, bet ramybė ir amžinas džiaugsmas.

Iš čia mes pasimokinkime, kad ir mes nesigėdintume išpažinti mūsų brangaus tikėjimo, nors kažin kaip mus pajauktų ar persekiotų. Kristus pasakė: „Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, sielos gi negali užmušti; velyk bijokite to, kurs gali ir sielą ir kūną nugramzdinti į pragarą“ (Mat. 10, 28).

Tų dviejų kankinių dieną M. A. nariams visuotini atilaidai.

Koks jaunas, bet koks šventas!

Lapkričio mėn. 16 dieną turime jauniausiojo šventojo šv. Stanislovo šventę. Jis dar vos 18 metų, o jau viso pasaulio jaunuomenės pavyzdys ir vadas. Jis gimė 1550 metais Pšasnišo miestely iš tėvų Jono ir Margaritos Kostkų.

Iš pat mažens Stanislovas buvo nepaprastos doros jaunikaitis. Jis nekartą išsitarė, kad jis ne šiai žemei gimęs, bet aukštesniems dalykams. Jis įsigilino, kas yra žmogaus siela ir padarė išvadą, kuri yra šv. Evangelijoje: „Ką padės tau žmogau, kad ir visą pasaulį nupelnysi, o savo sielą pradžudysi“. Tai yra žmogaus siela nenuperkama jokiais pasaulio turtais, tai kam jos taip lengvai išsižadėti ir atiduoti už šio pasaulio geidulius ir lobius.

Jojo kalbos ir darbai dvelkė tokiu padorumu ir malonumu, kad net kartą apalpo išgirdęs slykščias kalbas. Visas savo maldas jis siųsdavo Dievui per Marijos rankas; apie Ją dažnai kalbėdavo, mąstydavo, Ją vadindavo savo brangiąja Motina ir Globėja. Švenčiausioji Panelė Marija, žinodama, kad jis turės savo jaunystėje patekti į dangų, įsakė kuo greičiausiai apieisti pasaulį ir stoti į Jėzuitų vienuolyną. Klausydamas to įsakymo slapta apleido savo tėvynę, nes tėvai jokių būdu būtų neleidę, ir pėsčias keliavo į Rymą. Pakeliui ištroškęs šv. Komunijos tapo per angelą pastiprintas: pasirodė angelas ir padavė jam Švenčiausiąjį. Jis mirė Ryme Jėzuitų vienuolyno naujokyne.

Visi žmonės, bet ypač jaunuomenė turėtų pasiryžti siekti šventumo, jei Stanislovas toks jaunutis pasiekė, tai ir visiems galima, tik noro ir išvermės!

Šv. Stanislovas Kostka
iš Angelo rankų priima šv. Komuniją.

V. Jėzaus Širdis ir šeimyna

Kas yra šeimos pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai?

„Jis turi karaliauti“ (1 Kor. 15, 25).

„Mano sūnau, duok man savo širdį“ (Pat. 23, 26).

„Aš jau nebevadinsiu jūsų tarnais... Jus aš pavadinau prieteliais“ (Jo. 15, 15).

Šeimynoje išstatomas ar pakabinamas garbingoje namų vietoje Švenč. Jėzaus Širdies paveikslas ar padedama statula, ir prieš tą paveikslą šeimos nariai pasiaukoja Švenč. Jėzaus Širdžiai, kalbėdami pasiaukojimo maldas.

Tuo pasiaukojimo Švenč. Jėzaus Širdžiai aktu Atpirkėjas Jėzus Kristus pripažįstamas ypatingu mūsų Viešpačiu, Karaliumi, Globėju, Bičiuliu.

Iš pasiaukojančiosios šeimos pusės reikalaujama rūpintis, kad Jėzus būtų mylimas šeimynoje: kiekvienas šeimos narys vengia visko, kas Jėzui būtų nemalonu, rūpinasi savo širdį Jėzui atiduoti, Jį mylėti, savo širdyje įrengti Jam malonią buveinę; toje savo širdyje jis pripažįsta Viešpaties Kristaus valdžią, pasiduoda Jo tvarkymui ir valiai, klauso Jo įsakymų, stengiasi turėti nužemintą, tvirtą ir džiaugsmingą pasitikėjimą Jo gerumu ir globa, stengiasi įeiti į glaudžius bičiuliškus santykius su Švenč. Jėzaus Širdimi.

Kristus, iš savo pusės, pasiaukojusios šeimos atžvilgiu vykdo savo pažadėjimus, saugo ją nuo paklydimo ir nedorybių, vykdo vienybę, meilę ir gerą sugyvenimą, augina dorybes, guodžia ir stiprina varguose, kentėjimuose ir nelaimėse, doru jos gyvenimu ir savo globa rengia ją dangui, kur Kristus galutinai jungiasi su sielomis amžinaja meile.

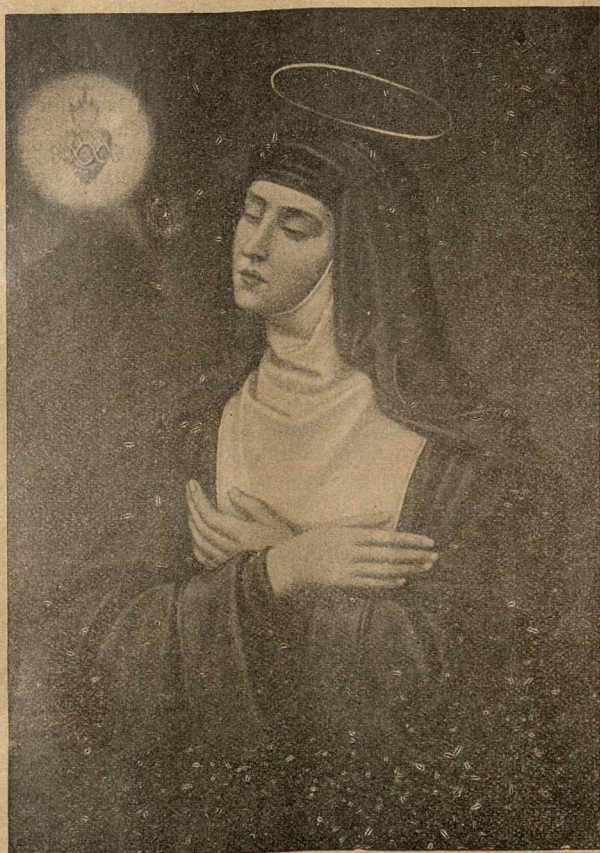
Tad iš abiejų pusių yra didelis susiartinimas, kad Kristus tampa šeimos gyvenimo centru, Karaliumi, Globėju, Bičiuliu.

Kelios žinios iš šeimynų pasiaukojimo istorijos.

Septynioliktame šimtetyje gyveno prancūzų žemėje šventa vienuolė, Margarita Marija Alakok (1467 — 1690). Ji buvo didelė Jėzaus Širdies mylėtoja. Dėliai nepaprastos josios meilės Viešpats Jėzus suteikė jai daug apreiškimų ir regėjimų. Tuose pasirodymuose bei apreiškimuose Kristus pažadėjo visiems, kurie mylės Jo Širdį, suteikti savo begalinės meilės, gailestingumo ir išganymo turtą, esančių Jo dieviškoj širdyje.

1685 metais, liepos mėnesio 20 dieną, mieste Paray le Monial, švenč. P. Marijos Atsilankymo vienuolyno naujokės, kurių šv. Margarita Marija Alakok buvo vedėja, sveikindamos ją jos vardo dienoje, parengė gražiai nupuoštą altorėlį ir patalpino jame Švenč. Jėzaus Širdies paveikslą. Tą dieną visos tos seserys iškilmingai pasiaukojė Švenč. Jėzaus Širdžiai, kalbėdamos šv. Margaritos Marijos sudėstytą Jėzaus Širdžiai maldą, arba pasiaukojimo aktą. Tai galima sakyti, buvo

pirmasis pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai. Nuo šv. Margaritos laikų maldingumas Švenč. Jėzaus Širdžiai ėmė smarkiai plisti visoje Katalikų Bažnyčioje. Platinti jį pradėjo Tėvai Jėzuitai. Tasai maldin-

Šv. Margarita Alakok ir Jėzaus Širdis.
Jėzaus Širdis myli tuos, kurie Ją myli.

gumas, įsiskverbęs į visus katalikų visuomenės sluoksnius, atnešė gražiausių krikščioniškojo gyvenimo vaisių: iš naujo uždegė atšalusį pasaulį šventa Jėzaus meilės ugnimi, ūgdė krikščioniškas dorybes ir kvėpė į širdis artimo meilės dvasią.

Mintis pasiaukoti Švenč. Jėzaus Širdžiai nepradingo. Devynioliktojo šimtmečio antrojo pusėj Maldos Apaštalavimo Sąjunga, užsiimanti Švenč. Jėzaus Širdies garbinimu, ėmė platinti pasiaukojimą su nauju uolumu. Tėvas Ramière, iš Jėzaus Draugijos, 1871 metais, Maldos Apaštalavimo laikraštyje, sausio numeryje, karštai ragina, „kad kiekviena šeimos galva savo šeimyną, kiekvienas vienuolijos vyresnysis savo bendriją, kiekvienas klebonas savo parapiją, kiekvienas vyskupas savo vyskupiją aukotų Švenč. Jėzaus Širdžiai“, kad tuo būdu būtų prirengtas visos žmonių giminės pasiaukojimas. 1882 metais, birželio mėnesio 10 dieną, salos Jersay Jėzuitų kolegijoje, dievobaimingai miršta buvęs Popiežiaus sargybos karys, vėliau įstojęs į Jėzuitų ordoną, Teodoras Vibo. Tapęs jėzuitu, jis kiek galėdamas, platino šeimynų tarpe Švenč. Jėzaus Širdies paveikslus ir pasirūpino, kad jo tėvai, broliai, seserys ir visi giminaičiai pasiaukotų Švenč. Jėzaus Širdžiai. Tuo nesitenkindamas, jis kreipiasi į Tėvą Ramière, Maldos Apaštalavimo Vedėją, kad šis vėl su nauju uolumu imtųsi platinti pasiaukojimą. Paskelbta nauji atsišaukimai ir paraginimai. Į tuos raginimus atsiliepė daugybė šeimynų, Prancūzijoje ir kituose kraštuose. Ypač 1889 metais, kada prancūzų revoliucionieriai kėlė revoliucijos šimto metų sukaktuves, daugybė šeimynų, smerkdama bedievišką ir kraugerinę revoliuciją, pasiaukojė Švenč. Jėzaus Širdžiai. Tais vienais metais prisiuntė savo pasiaukojimo dokumentų į Montmartre (Paryžiaus), į Tulužą ir į Paray le Monial daugiau kaip du milijonų šeimynų.

Nuo 1889 metų Maldos Apaštalavimo Sąjunga, pasklydusi po visą pasaulį, nuolat stropiai remia ir platina šeimynų pasiaukojimą. Mat šeimynų pasiaukojimas yra neatskiriama Maldos Apaštalavimo dalis, arba sekcija bei skyrius, — nes M. A. pirmojo laipsnio nariai auکوja savo maldas darbus ir kentėjimus, kad Dievo karalystė ateitų: „Teateinie Tavo karalystė“. Šeimos gi galva, būdamas M. A. nariu, neaukotų save visiškai, jei neaukotų taip pat savo šeimos bei namų, kurie yra, tarytum, jo paties dalis. Tad šeimynų pasiaukavimas yra M. A. pirmojo laipsnio praplėtimas ir pagal Popiežiaus Benedikto XV žodžių, šeimos pasiaukojimas priklauso prie Maldos Apaštalavimo, kaip dalis prie visumos. Tad savaime suprantama, dėl ko M. A. Sąjunga nuo seno platino šeimynų pasiaukojimą. Tačiau ir kitos katalikų organizacijos nemažai tuo tikslu darbavosi. Daug toje srityj pasidarbojo ypač Jėzaus ir Marijos širdžių kongregacijos (vadinamos Pikpus) vienuolis kun. Mateo Crawley Bocvey. Nuo 1907 metų šis pradėjo platinti „Jėzaus Širdies intronizaciją“, kuri nesiskiria nuo šeimynų pasiaukojimo, nebent tik pavadinimu*).

*) Kadangi Lietuvoje Maldos Apaštalavimo sąjunga platina šeimynų pasiaukojimą sulig savo papročiu, tai mes ir laikomės paprastesnio ir tradicinio pavadinimo, paplitusio pasaulyje, būtent vietoj intronizacijos stačiai sakome „šeimynų pasiaukojimas“. Toks pavadinimas geriau atitinka Popiežiaus Benedikto XV mintį; be to, Kristui negražinamas sostas šeimoje, bet pasiaukojimu pripažįstamas Jo viešpatavimas; todėl ir pavadinimas „pasiaukojimas“ gal labiau išreiškia šeimos meilę ir jos pastovų atsidavimą dieviškajai Širdžiai. — Tačiau toks ar kitoks pavadinimas pačiam pasiaukojimo dalykui nė kiek nekenkia.

Maldos Apaštalavimo Sąjunga savo pastangomis ir daugybės savo laikraščių raginimais pasiekė, kad visose šalyse, net toliausiuose pasaulio kraštuose: Indijoje, Japonijoje, Australijoje, Šiaurės ir pietų Amerikos valstybėse, toliausiose vandenų salose šeimynų pasiaukojimo mažytė sėkla išaugo į didingą medį. Milijonai šeimynų glaudžiasi prie Švenč. Jėzaus Širdies, prisiekdamos Jam meilę ir ištikimumą. Didžiojo Karo metu vienoje tik Prancūzijoje pasiaukojusių šeimynų skaičius siekė pusantro milijono. Airijoje retai kur terasi šeimyna, kuri nebūtų pasiaukojusi Švenč. Jėzaus Širdžiai.

Ne tik atskiri žmonės, ne tik šeimynos, vienuolijos, mokyklos, jaunimo sąjungos, ekonominės draugovės ir visokios rūšies organizacijos, bet ir parapijos, vyskupijos, net ištisi kraštai ir valstybės oficialiai aukojo save ir visus savo dalykus Švenč. Jėzaus Širdžiai. Taip padarė šios valstybės: Ekvadoras (1873), San Salvadoras (1874), Venezuela (1900), Kolumbija (1902), Ispanija (1919), Nikaragua (1920), Koslarika (1921), Brazilija ir Maltos sala (1922), Bolivija (1925).

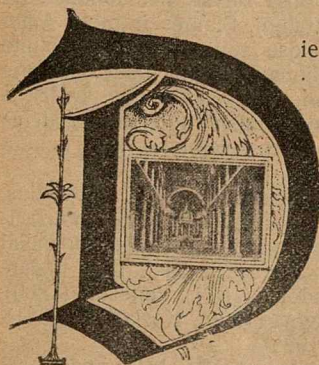
Lietuvoje šeimynų pasiaukojimo mintis pradėta kelti ypač 1923 metais, kada Lietuvos katalikų Kongresas nutarė platinti intronizaciją Lietuvoje; tada prisidėjo palanki aplinkybė, nes tais metais išėjo iš spaudos kun. F. Kapočiaus knygelė: Jėzaus Širdis ir Jos intronizacija, kuri davė supratimą, kas toji intronizacija yra ir kaip ji vykdyti. Tolesnį pasiaukojimo platinimą Lietuvoje paėmė ir savo rankas Maldos Apaštalavimo Sąjunga, vedama Tėvų Jėzuitų. Įsteigta po parapijas daug sekretorijatų ir pasiaukojimo mintis buvo platinama rekolekcijų metu ir kitomis progomis. Pasiaukojusių šeimynų Lietuvoje tikras skaičius negalima žinoti, — nes sekretoriatai neprisiunčia reguliariai statistikų. Tačiau spėjant iš išplatintų spausdinių, gana apytikriai galima sakyti, kad pasiaukojusių šeimynų skaičius Lietuvoje kol kas siekia tik 20000. Sulyginus su kitomis tautomis, tai yra labai mažas skaičius. Bet mes tikimės, kad tasai skaičius sparčiai augs ir pasiaukojimas Švenč. Jėzaus Širdžiai gaivins mūsų šeimynas ir mūsų tautą.

„Aš pasakysiu Tavo Motinai“

1926 m. Francijos maldininkų kuopa turėjo tokį atsitikimą. Tarp ligonių buvo vienas jaunas vyras, kuris jau buvo arti mirties. Pirmą negu nunešus prie vartų suteikė jam paskutinį patepimą. Kai Švenč. Sakramento procesija ėjo ties ligoniais, tasai ligonis žiūrėdamas į Švenč. Sakramentą, kurį kardinolas nešė, skaudžiai suriko: O „Jėzau! Marijos Sūnau! Išgydyk mane!“ Procesija su Švenčiausiu praėjo. Tur būt Kristus neišklausė vargšo meldimo. Tada ligonis atsikėlęs pažvelgė į Monstranciją ir vėl sušuko: „O Jėzau! Marijos Sūnau! Tu mane neišgydei! Aš pasakysiu Tavo motinai!“ Tai ištaręs apalpo.

Susijaudinęs kardinolas vėl atsigręžė prie ligonio ir palaimino jį su Švenčiausiuoju. „Ir Marijos Sūnus išklausė jo...“ Ligonis išgijo. Minia džiaugėsi matydama stebuklą. Laimingiausias buvo išgydytasis. Jis pasikėlė ir tarė: „O Jėzau Marijos Sūnau! Tu mane išgydei! Aš pasakysiu Tavo Motinai, kad Ji man padėtų Tau atsidėkoti“...

Kur kiti mūsų broliai?

ievas sutvėrė tik vieną žmonių porą ir iš tos poros kilusi žmonių giminė tokia pasidarė įvairi, kad sunku ir apsaityti ir aprašyti. Tik apsidairykime, o jau šioj žemėj pamatysime tiek žmonių rasių, kad klausime ar jie iš to paties Adomo ir Jėvos kilę? Bet dar labiau nustebtume, jei atidarytume vartus į amžinybę ir ten pasidairytume, kas iš Adomo ir Jėvos vaikų pasidarė!

Vieni nepabaigiamose linksmybėse džiaugiasi ir per amžius garbina Dievą, kiti dar neatsilyginę iki paskutinio skatikelio laukia išsilgę išliuosavimo iš

skaistyklos. O tretį jau šimtais metų kankinasi amžinose pragaro kančiose.

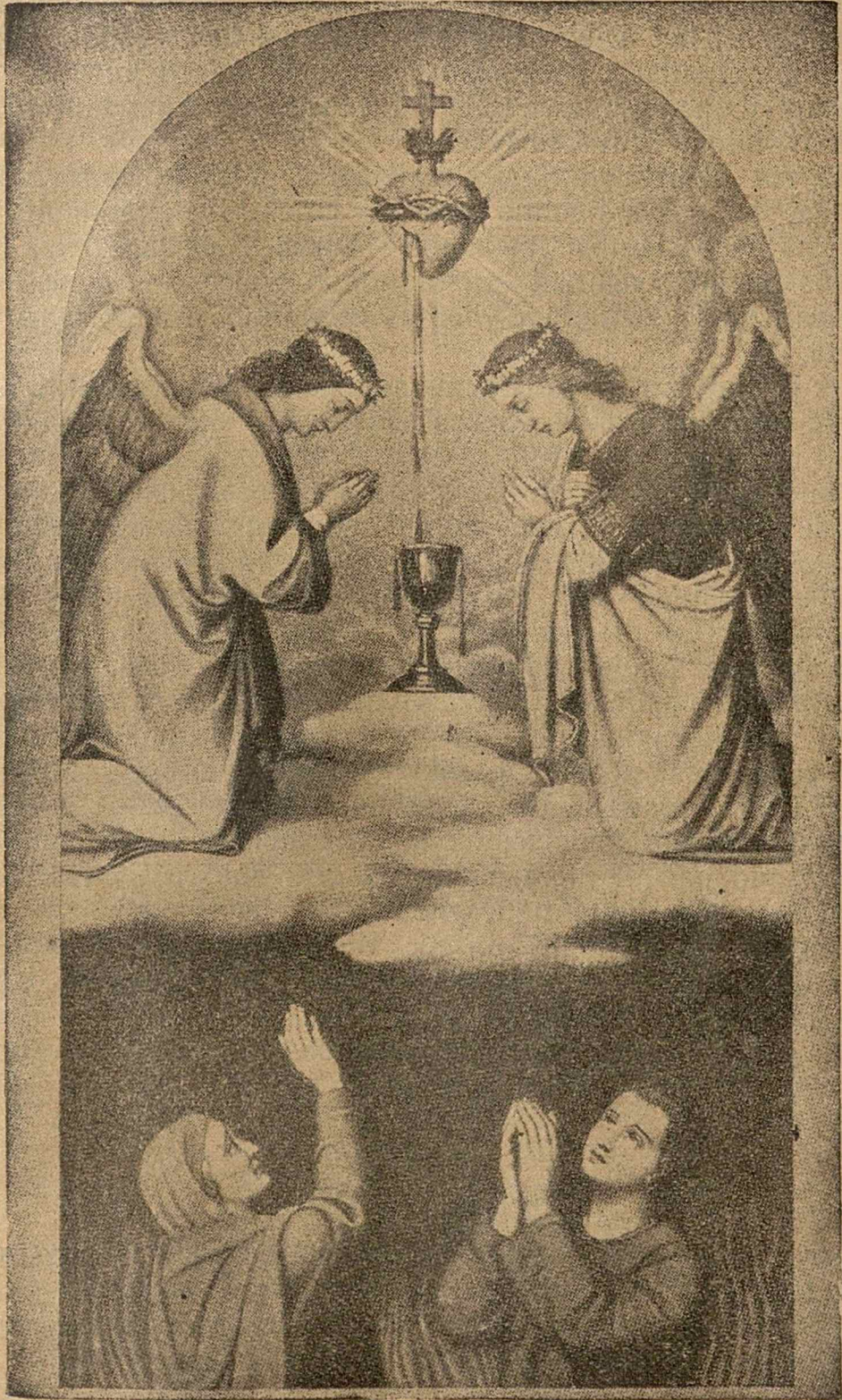
Apie žuvusius pragare mes čia nekalbėsime nebent tik pasibaisėjimui, kad ten nepatektume. Bet mus suįdomina dvi mūsų brolių rūšys: dangaus gyventojai ir skaistykloje vargstančios sielos.

Mes tikime į šventųjų bendravimą. Tie šventieji, kurių šventę lapkričio 1 dieną apvaikščiojame, yra mūsų pirmtakūnai, kurie praskynė mums kelią ir parodė, kad ir mes galime ten nueiti.

Visi luomai ir visi užsiėmimai ten gali matyti sau pavyzdžius ir ir sakyti, jei anie galėjo tapti šventais, tai ir mes galime. Čia karaliai ir turtuoliai gali pasiraginti, kadangi: Klotilda, Elzbieta, Kazimieras, Liudvikas, Aloyzas yra šventi; o kareiviai tegu pažiūri į Mauricijų, Sebastijoną, Viktorą ir k., valdininkai turi šv. Ambrozijų, Klaudijų, pirkliai šv. Fulgencijų, amatninkai šv. Juozapą ir Krispiną... Bet šių puslapių ir ištisų knygų neužtektų, jei norėtume visokių luomų ir amatų šventuosius išvardinti. Metai turi 365 dienas, kiekvienoj dienoj Bažnyčia jau prirašė dešimtimis šventųjų (plg. martyrologium), bet šimtams tūkstančiams ir milijonams šventųjų nėra jokios galimybės, kad būtų užrašyti. Tai gi K. Bažnyčia negalėdama kiekvieną šventąjį atskirai švęsti, švenčia bendrai įsteigiamą Visų Šventųjų Šventę.

Lietuvoj pv. mes turime tik vieną šventąjį, — Kazimierą, bet kiek nekaltų žmonių per šimtus metų į Dievo rankas atidavė savo skaisčias sielas, kas suskaitys? Kad visus paskelbti tai neužtektų ne vienerių metų dienų, bet reiktų dar šimtą ar daugiau metų kasdien apvaikščioti Lietuvos šventųjų šventes. Del to Visų Šventėje mes galime melstis prie viso dangaus šventųjų. Jie tą dieną žiūri iš dangaus į mus ir ragina sakydami: „Tik daugiau drąsos, jeigu mes galėjome laimingais tapti, del ko jūs negalite!“

Bet mes turime daugybę brolių, kurie nėra dar patekę į šventųjų tarpą. Tai tų žmonių sielos, kurios dar turi atgailą daryti skaistykloje.

Iš ŠŠ. Jėzaus Širdies tryškąs Kraujus gesina ir mažina skaistyklos liepsnas.

Į dangų negali niekas patekti, kas yra dar nors šiek tiek suteptas, nes skaisčios Dievo akys negali žiūrėti į neteisybę. Bet kiek žmonių miršta dar nevisai atsilyginę Dievui ir artimui. Kiek mažų skriaudelių pasitaikę žmogaus gyvenime? O taip pat ir didesnės nuodėmės nors buvo išpažintos, bet Dievo teisybė reikalauja dar atgailos ir užganapadarymo; o kur atgailaus, jei išpažintį vos spėjo atlikti mirties valandoje. Aišku, kaip diena, kad turi būti tokia vieta, kur per tam tikrą laiką darys atsilyginimą Dievo teisybei.

Kad yra skaisykla tik ką matėme iš proto dar įrodymo, bet tai pasitvirtina, jei pasvarstysime istorijos lapus. Ten randame, kad per visus laikus visos tautos tikėdamos į Dievą, į sielos esimą, į pragaro ir dangaus buvimą, visumet prisimindavo skaisyklos egzistavimą, tik įvairiais vardais ją vadindavo, bet tas nesvarbu. Mums svarbu tik tai, kad tikėta.

Senojo įstatymo Šv. Rašte randame daug vietų kur mini, kad reikia melstis už mirusius brolius. Machabėjų knygoj skaitome šiuos žodžius: „Šventa ir išganinga yra mintis melstis už mirusius, kad jie būtų išgelbėti iš savo nuodėmių (2 Modr. 12, 46). O Ekleziastiko knygoj pasakyta: „Nepavydėk ir nedrausk, kad mirusieji gautų malonių“ (Ekcl. 7. 37).

Ar reikia ir ar galima kuo nors mirusiems broliams padėti? Aišku kad reikia ir galima. Juk mes gerai nežinome, gal mūsų tėvas, gal motina, brolis, sesuo, draugas, draugė, pažįstami, pažįstamas nuolat mūs maldauja rankas iškėlę: „Pasigailėkite nors jūs mūsų prieteliai, nes Dievo ranka mus palietė“ „Pavilginkite nors pirštą vandenyje, kad atgaivintų mūs liežuvių, nes kenčiame šitoje liepsnoje“ (Luk. 16, 24). Nors šie paskutiniai žodžiai pasakyti apie nelaimingąjį turtuolį, kuris buvo palaidotas pragare, bet žinokime, kad skaisyklos kančios nėra mažesnės už pragaro kančias; tik tas skirtumas, kad jos ne amžinos!

Taigi kuo padėti? Nėra sunku, tik reik noro ir meilės. Duok, jei gali išmaldą ypač vėlinių dienų, užpirk šv. mišias, kalbėk šv. rožančių, eik išpažinties, ta intencija priimk Komuniją, kantriai nešk dienos vargus ir kryželius, ir tai visa aukok už vėles skaisytkloj. Bet ypač daugiausiai padėsi, jei užsakysi šv. Mišias, nes šv. Mišios yra ta pati auka, ką ir ant Kalvarijos kalno. Kaip tuomet iš pervertos Švenč. Jėzaus Širdies triško kraujas, taip ir dabar jis liejasi ir gesina skaisyklos liepsnas.

J. Bružikas S. J.

Mūsų broliai

Mūsų broliai daikto vertę
Tik tada supranta,
Kai staiga jį kur pražudę
Amžiams nebetenka...

Arba Jėzaus Širdies meilę
Tik tada pažįsta,
Kai į juodąją bedugnę
Nukrenta, nuklysta...

Tuščios žemiškos vilionės —
Jos neduoda nieko,
Tiktai žmogų nuklampinę
Pražūtįj palieka.

Brangūs broliai, nepameskit
Vieškelio del tako,
Kolei širdys Dievo meile,
Rojaus džiaugsmu plaka...

Spindulėlis.

Rožės

Prie kelio stovėjo aukštas kryžius. Ant jo kybojo Išganytojaus atvaizdas, išskėstoms ir prikaltoms rankomis, galva buvo nulinkusi šiek tiek žemyn. Ant kryžiaus buvo parašas: „Ir tu praeini šaltai“, prie kryžiaus stovėjo mažas suolelis.

Daugelis iš tikrųjų ir praeidavo šaltai pro šalį, nė kiek neapmąstydami apie Išganytojaus kančias. Kiti eidami pro šalį nusiimdavo kepurę ar persižegno davė. Buvo ir tokių, kurie eidami visumet atsiklaupdavo ant suolelio ir nors trumpą valandėlę karštai pasimeldavo.

Vieną dieną prie kryžiaus atėjo pilna jaunystės dvasios tarnaitė. Rankoje laikė gražų ružavų rožių bukieta; ji ėjo į miestą. Atsiklaupusi ant suolelio pasimeldė ir keldama taip tarė: „Maloniausias Išganytojau! Imk šias rožes. Vietoj manęs jos tebūna prie Tavo kojų ir jų kvapas tedžiugina Tavo širdį“. Tai tarus, mergaitė padėjo rožes prie Išganytojaus kojų ir ėjo toliau. Kvepiančios rožės skleidė į visas puses gardų kvapą, bet dienai šiltai esant jos greit suvyto.

Netrukus prie kryžiaus priėjo nuplyšęs, nuvargęs jaunikaitis. Jo akyse spindėjo pykčio ir neapykantos žarijos. Iš tikrųjų jis buvo gerų tėvų sūnus, tik nenorėdamas tėvo klausyti, atsiskyrė nuo jo ir klajojo po pasaulį. Jis besivalkiodamas visai sugedo ir liko gatvės niekšus. Jis norėjo grįžti namo, bet jo atkakli puikybė neleido. Tėvai taip pat laukė savo pražuvusio sūnaus pargrįžtant. Motina dažnai verkėdavo, sūnų prisiminus. Kartais ir sūnui užeidavo panašios mintys, bet jis gėdinosi suplyšęs, it valkata, tėvams pasirodyti. Jis manė į artimą miestelį eiti ir čia darbą gauti, bet ir pats nesitikėjo tokios laimės. Daug kartų ji pavarė nuo darbo už nesąžiningumą ir niekas nenorėjo juo pasitikėti. Berniukas kentėjo badą ir diena iš dienos džiūvo ir džiūvo. Ir dabar visai nusilpęs atsisėdo prie Kryžiaus ant suoliuko pasilsėti. Jam užėjo mintis baigti šį vargą, ant artimos eglės pasikarti... Juk niekas jo negailės, niekam nerūpės...

Tokias mintis turėdamas atsirėmė galva į kryžių ir pradėjo mąstyti apie savo kūdikystę, kaip jis buvo tėvelių mylimas, kaip tarnaudavo šventoms Mišioms, kaip rengėsi prie pirmos šventos Komunijos ir kaip dievotai ją priimdavo. Ką apie jį sakytų visi tie, kurie tuomet jį matė. Ką pasakytų tėveliai ir klebonas... Visi gražūs laikai žuvo.

„Mano jaunystė! Mano nekalta jaunystė!“ pusbalsiai pratarė ašarodamas vaikas. Tuo tarpu kažkas nukrito nuo Kryžiaus ant jo rankų ir kaktos. Kraujas! Taip, suvytusios raudonos rožės, tarsi kraujo lašeliai kybojo ant kaktos ir rankų. Rožės nuo Išganytojaus kojų. Berniukas prisiminė vieną iš kūdikystės dienų mintį, kurią tankiai prisimindavo: „Malonė ir Kristaus kraujas visas kaltes pašalina“. Kristaus kraujas! Vaikino širdyje prasidėjo kova; jis dar prisiminė žodžius: „Ir jei tavo nusidėjimai būtų raudoni kaip karmazinas, išbals kaip sniegas“.

Tuoju atsisotojo, atsiklaupė prieš Nukryžiuotąjį ir giliai dūsaudamas meldė pasigailėjimo. Kažkas paslaptinai jam tarsi tarė: „Pasiryžk! Mano sūnau! Ir dėl tavęs tekėjo mano kraujas. Aš visumet tave sekiau, tavo klajojimuose, tavo ilgesy ir visumet tave šaukiau, tu man gi vis

priešinai. Tik dabar tau atėjo valanda gauti didžių malonių. Aš galiu akmenis gyvais padaryti, ir gėles kalbančiomis, kad tik viskas tau apie mano meilę kalbėtų! Mano sūnau! Žiūrėk, mano rankos išskėstos, aš laukiu tavęs, laukiau! Nepraeik šaltai pro šalį!“

Jaunuoliui pasidarė silpna ir vaitodamas vis dar prašė pasigailėjimo. Iš žibančių akių liejosi ašaros ir maišėsi su rožėmis, kurios spindėjo tarsi Kristaus Kraujo lašai.

—...○—

Apie vieną raupsuotąjį

Hayashida buvo vienos pagonių šeimos sūnus. Jo tėvas anksti pasimirė. Sūnus pasirinko savo pašaukimui karo tarnystę. Sulig šalies papročiu motina išrinko sūnui žmoną. Naujoji šeima gyveno kuo gražiausiai. Jų laimė buvo dar didesnė, kai susilaukė pirmos dukrytės. Būdavo grįž tėvas namon nuo tarnystės, pirmiausiai jį pasitikdavo jo dukrytė, džiaugdavosi ir glausdavosi prie savo tėvelio.

Vieną kartą grįžo tėvas namo visai kitoks negu paprastai. Dukrytė išbėgo jo pasitikti, bet jis jos neprisileido. Nustebusi moteriškė klausė, kas jam pasidarė. Ašarodamas pradėjo: „Aš nelaimingas! šiandien prie patikrinimo gydytojai pasakė, kad aš esu užsikrėtęs raupsais“.

Koks baisumas jaunai moteriškei! Kokia nelaimė! Pats Hayashida kankinosi baisiausiai. Galų gale vieną kart tarė savo sužieduotinei: „Mūsų laimė sutrukdyta! Kitaip nebus, mums reiks skirtis. Tu esi dar jauna ir gausi kitą vyrą, tu gali vesti. Mūsų vaiką pavedu mano tėviškėj išauklėti. Aš pats einu į Bivarakį“. Skyrimasis buvo skaudus abiem.

Gyvendamas Bivarakyje, apie tikėjimą jis nieko nežinojo. Sėserys slaugintojos mokindavo ligonius tikėjimo, bei šv. Mišių ir kitų giesmelių giedoti. Hayashidai tas labai patiko. „Krikšto dar aš nenoriu atsakydavo, nes reikia viskas gerai suprasti ir išmokti.“

Vieną dieną aplankė jį jo brolis. Abu buvo linksni ir pasitenkinę. Pasakojo, kai jo duktė jau didelė užaugusi, o žmona už antro vyro iškėjusi. Šis dalykas ir buvo skaudžiausiu Hayashidai. Mat jis manė, kad jo žmona bus jam ištikimiausia ir netekės už kito. Liūdnume paskendęs diena iš dienos vis labiau ir labiau buvo ligos perimtas. Gerai įsigilinęs priėmė ligoninės kopyčioj krikštą. Gavo vardą Simonas. Nuo šiol jis buvo dar kantresnis ir uolesnis pareigų atlikime. Niekas taip nemokėjo kitus paguosti ir suraminti, kaip Simonas. Tris kart į savaitę priimdavo Švenčiausiąjį. Paskiau jo liga dar pasunkėjo. Pradėjo gabalais mėsos žemėn kristi, vietomis matėsi tik kaulai. Neteko net akių. Ištisias dienas ir naktis gulėjo negalėdamas pasijudinti.

Rodėsi jau neilgai gyvens. Priėmė paskutinį kartą Švenčiausiąjį. Priėmęs prašė sesučių, kad jos pagiedotų ir paskambintų kokią gražią ŠŠ. Sakramento giesmelę. Sėserys tai padarė; po to tarė: „Dabar aš esu pasirėngęs! Esu tvirtas! Esu laimingas, nes šiandien einu pas Dievą. Dar kiek pasikankinęs dusliai ištare: „Viską pavedu Jėzui, kaip Jis nori tegu būna“ ir prie besimeldžiančių seserų ir kitų ligonių atidavė Dievui sielą. Visi, kurie jį pažino, gerėjosi jo nepaprastu kantrumu, meilumu ir dievotumu.

Statykime paminklus

ada Konstantinas Didysis ruošėsi kovoti su priešais, pamatė danguje kryžių su parašu: „Šiame ženkle laimėsi!“ Ir iš tikrųjų, jis laimėjo.

Kristus, su karaliaus vainiku ant galvos, rodydamas į savo meile liepsnojančią Širdį irgi prabyla, bet ne į vieną Konstantiną, o į visą pasaulį, į visas tautas, į kiekvieną žmogų „Šiame ženkle laimėsi!“ Jau daugelis, ačiū Dievui, išgirdo ir suprato tuos Išganytojaus žodžius ir todėl šiandien eina per pasaulį tas stiprus šauksmas: „Į kovą, po Kristaus vėliava!“ arba „Tegyvuoja Kristus Karalius!“ 19 amžių liudija apie Kristaus Galybę ir Jo mokslo šventumą! 19 amžių lyg vienu balsu šaukia: „Tegyvuoja Kristus Karalius!“

Del to XX amžiaus vaikai pasišvenčia Švenčiausiajai Jojo Širdžiai ir stato Jam daugybę paminklų.

1927 m. 26 birž. buvo iškilmingai atidarytas Švenč. Jėzaus Širdies paminklas Bilbaos mieste, Ispanijoje. Daug tūkstančių tikinčiųjų susirinko ne tik iš Biskaya, bet ir iš visų kitų Ispanijos provincijų. Paminklo pašventinimo iškilmėse dalyvavo vyskupai, Šv. Tėvo delegatas ir Seimo nariai su Ministerių Pirmininku priešaky. Tas paminklas stovi taip vadinamoj „belgų aikštėj“. Paties paminklo aukštumas siekia 40 metrų, o paaukuota statula pati 6 metrų dydžio. Po iškilmingų pamaldų visa Biskayos provincija pasišventė Dieviškajai Išganytojaus Širdžiai. Pasiaukojimo maldą skaitė pats Ministerių Pirmininkas. Savo prakalbą jis užbaigė žodžiais: „Kuomet vėliavos lenkiasi, mes trisys pakartojom iškilmingą priesaiką, kurią visi lūpomis ir širdimi tekartoja — trisys iškilmingą priesaiką, kuria kadaise Biskaya sveikindavo šios žemės didžiūnus: „Biskaya savo Viešpačiui! Biskaya savo Viešpačiui! Biskaya savo Viešpačiui, Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai!“

Taip pat salos Flores (Judijoje) gyventojai — katalikai pastatė labai gražų paminklą Švenč. Jėzaus Širdžiai Maumerės mieste. Vokietijoje, Olandijoje, Prancuzijoje, kai kur net Indijoje ir Afrikoje galima matyti šventoriuose ir viešose vietose tokie paminklai. Tie paminklai statomi paprastai ant kalno arba kur aukštoj vietoj, kad išreiškus, jog visas kraštas, kurį galima nuo tos vietos matyti, yra pasiaukojęs Kristui Karaliui. Ispanijos tautinis Švenč. Jėzaus Širdies paminklas stovi t. v. „Angelo kalne“, kurs sudaro geografinį to krašto centrą. Meksikoje stovi didžiulė Švenč. Jėzaus Širdies statula ant kalno, kurs buvo pirmiau „koplyčios kalnu“, dabar gi „Kristaus Karaliaus kalnu“ vadinamas. Meksikos bolševikai jį susprogdino.

Bet, juk Kristus yra ir Lietuvos Karalius! Juk ir mes, nors deja ne visi, tai bent daugelis, mylim Dieviškąją Išganytojaus Širdį! Ir pas mus, Lietuvoj, gyvena tas istorinis Dievo — Žmogaus Asmuo mūsų Tabernakuluose! Nuo Jojo palaimos priklauso kiekvieno mūsų laimė, mūsų šeimynų ir mūsų šalies gerovė ir ateitis! Mes turim ieškot išreikšti šiam Karaliui mūsų dėkingumą už Jo malones mūsų kraštui, mūsų

tautai, kiekvienam iš mūsų! Mes nenorim ir negalim ir tai negarbinga atsilikti to dėkingumo išreiškime nuo didžiųjų katalikiškųjų Europos valstybių ir nuo gamtos vaikų Indijonų! Mes privalom pastatyti Dieviškajai Išganytojaus Širdžiai, Malonių Šaltiniui, paminklą, visų pirma, dėkojant už nesuskaitomas malones ir — atlyginimui ir permaldavimui už nedėkingumą ir paniekinimą, kuriuos Kristaus Asmuo pritaria nuo daugelio mūsų brolių!

Bet dabar klausimas, kokį paminklą mes galim Dieviškajai Išganytojaus Širdžiai pastatyti?

Tokį paminklą, kaip ispanai Bilbayos mieste pastatė, mes galėtumėm irgi pastatyti, bet netokį paminklą turim omeny. Mes galim pastatyti daug gražesnę ir brangesnę paminklą, būtent — ne iš šaltų akmenų, bet iš mūsų meile degančių širdžių!

Jei kokia parapija, miestas ar kaimas norėtų šios rūšies paminklą pastatyti, gali tai įvykdyti, kad ir šiais būdais. Visų pirma, galima įsteigti pas save, kaip paminklą Dieviškajai Jėzaus Širdžiai — Maldos Apaštalavimo skyrių ar būrį. Narių pareigos lengvos. Toks skyrius ar būrys būtų gyvas paminklas Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai.

Taip pat galima įsteigti, ar įsteigtą vesti kitą kokią nors katalikišką organizaciją arba jos skyrių (Eucharistininkai, Ateitininkai, Misionis Jaunimas, Vyrų Apaštalavimas ir t. t.). Svarbu, kad tokia organizacija gyvuotų, josios nariai stoję po Kristaus vėliava kovotų su visu tuom, kas yra prieš mūsų šventąjį tikėjimą, o ypač, su stipriausiomis mūsų dienų srovėmis, su bedievybe, nedorybe ir materializmu. Kitas būdas — atskirų asmenų, šeimynų, parapijų, įstaigų, kaimų, miestų ir valstybės pasiaukojimas Dieviškajai Jėzaus Širdžiai, ir to pasiaukojimo atnaujinimas. Taip pav. 13 lapkr. 1927 m. visa Prancūzijos dalis Vendée iškilmingai pasišventė Išganytojaus Širdžiai. Paskui viešai pasiaukėjo Švenč. Jėzaus Širdžiai Meksiko (1925), visos Skandinavijos valstybės, jaunosios respublikos: Bolivija, Ecuadoros, San Salvador, Columbija, Irlandija ir visa eilė kitų.

Dar yra įvairių įvairiausių būdų kaip Dieviš. Jėzaus Širdžiai paminklai pastatyti. Jei pav. šeimyna paaukotų savo sūnų ar dukterį vienuolynui, Misijoms; jei tėvai įskiepytų savo vaikų širdyse tą pamaldumą prieš Švenč. Jėzaus Širdies — tai būtų gyvas paminklas Kristui Karaliui!

Aš manau geriausiai būtų jei tuo reikalu užsiimtų ne tik mūsų dvasiškija, bet taip pat vyrai ir jaunimas. Mums visiems rūpi Kristaus garbė! Kristus yra kiekvienam, taip darbininkui, kaip ir studentui, kiekvienam sakant, Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Taip pat, kas gal daugiau nuveikti, jei ne vyrai ir jaunimas!

Prie gerų norų ir su Dievo pagalba galima daug nuveikti! Šventas tikiybinis entuziazmas, pasiaukavimas ir darbas pergalės visas sunkenybes ir kliūtis, kurios tam ir yra, kad būtų pergalėtos.

Tad pirmyn, kas Kristų myli, prie naujo ir kilnaus darbo!

Prie darbo, kas Kristų myli!

Prie darbo, kam plaka širdis!

Te meile prabyla, ne tyli.

Tu Jėzaus Širdie, mūs viltis!

APIE DVAS. DALYKŲ BRANGUMĄ

Apie priemones padedančias žengti tobulume.

1. Šv. Bazilijus ir daugelis kitų šventųjų moko, kad tobulumui įgyti labai esą naudinga žiūrėti į tobulųjų pavyzdžius ir jais sekti. Tą patį kartoja ir šv. Antonijus, sakydamas: „Kaip bitė skrisdama iš žiedo į žiedą renka geriausias sultis, iš kurių gamina medų: taip ir dvasios žmonės išžiūrėdami į kitus, turi mokintis iš vieno kuklumo, iš kito tylėjimo laikymo, iš trečio kantrybės, iš ketvirto klusnumo, dar iš kitų sutikimo su Dievo valia. Pas kiekvieną turi į tai žiūrėti, kas kilnesnio jame pasireiškia, ir imti tuo sekti“. Taip darė pats šv. Bazilijus ir tuo būdu dideliu šventuoju tapo.

2. Čia yra viena geriausių dvasinio gyvenimo pusių ir todėl šv. Jeronimas labiau patardavo bendrąjį gyvenimą negu atsiskyrėlių gyvenimą tyruose, nes bendrai gyvendamas „iš vieno pasimokysi nusižeminimo, iš kito kantrybės, šitas tylėjimo, o anas švelnumo tave pamokys“. Filosofas Karalius, labai įgarsėjęs pas lakedemoniečius, kartą paklaustas, kokią valstybę jis laikas geriausia pasaulyje, atsakė: „Tą, kurios piliečiai taikiai ir ramiai gyvendami eina lenktynių dorybėje“. Taip pat ir šią malonę, šalia daugelio kitų, suteikia mums Viešpatys dvasiniame gyvenime. Tegu tik Jo dieviškasis Majestotas teikiasi duoti, kad ir toliau taip būtų!

Pasaulyje, toje žemės valstybėje, beveik visi už kito ieško turtų, garbės, gerų vietų, bet labai retas eina su kitais lenktynių dorybėse. O dvasiniame gyvenime visos pajėgos yra kreipiamos į savęs paties atsižadėjimą ir augimą dorybėje. Čia gyvena visi taikos dvasioje, be triukšmo, be pykčio ir murmėjimo. Visas jų lenktyniavimas yra šventas uolumas viršyti kito paklusnume, nusižeminime ir kitose dorybėse. Be abejo, tai yra nemaža malonė, kad Dievas pašaukė mus į tokį uolumą kur tik dorybė branginama; kame mokslininkas ar pamokslų sakytojas ne sulig jo mokytumu ir iškalbumu vertinamas, bet sulig jo nusižeminimu, dorybių ir savęs atsižadėjimo meile; kame kiekvienas stengiasi pažengti dorybėse ir savo pavyzdžiu kito kitą prie to skatina. Naudokimės taip gražia proga save tobulinti, o sėdamies sau naudos iš brolių pavyzdžio, nepamirškime, kad ir mes iš savo pusės turime pareigos gero pavyzdžio jiems duoti.

3. Čia mes ir matome antrą priemonę, labai naudingą mūsų pažangai, būtent mums reikia atsiminti, kad mes turime visiems bendrą pareigą mūsų broliams duoti gerą pavyzdį, „kad kito kitą stebėdami, augtų pamaldume ir garbintų Dievą, mūsų Viešpatį“, — kaip sako šv. Ignacas. Kiek svarbi yra šitoji priemonė, matyti iš paties Kristaus žodžių: „Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad

jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje“ (Mat. 5, 16). Mums gerai žinoma gero pavyzdžio įtaka. Savo geru pavyzdžiu doras žmogus daro namuose daugiau gero, negu geriausiu iškaltumu ir pamokymais, — nes mums giliau įsminga į širdį tai, ką matome darant, negu ką girdime sakant. Be to, kitų pavyzdys mus įtikina, kad dorybės gyvenimas, kurį mes matome kituose, lengva įvykdyti, — jei jie gali, ir mes galėsime, — ir tuo mes jaučiamės uždegti pastebėtasias dorybes vykdyti. Geras pavyzdys yra lyg sparnų kirčiai, apie kuriuos kalba Pranašas Ezechielis: „Ir aš išgirdau sparnų šlamėjimą gyvų būtybių, kurių sparnas lietė sparną“ (Ezech. 3, 13). Savo geru pavyzdžiu, lyg koku sparnu, tu užgauni savo brolio širdį, pažadini ją prie gailesčio už apsileidimą ir prie maldingumo, ir įkvepi jam karštą troškimą tobulumo.

5. Šv. Bernardas pasakoja apie save, kad jam atėjus į vienuolyną, pats žvilgsnis į kai kuriuos vienuolius, kurie buvo pilni uolumo ir Dievo meilės, taip jį sujaudindavo, kad jo širdis prisipildydavo malonumo, o akys ašaromis paplūdavo. Taip dėdavosi su juo ne tik juos pamačius, bet ir juos atsiminus tolimus, arba net po jų mirties. Apie karalių Joziją šv. Raštas sako: „Jozijo atsiminimas kaip kvėpalų mišinys vaistininko padarytas“ (Eccl. 49, 1).

Toks buvo atsiminimas gerų vienuolių, apie kuriuos kalba šv. Bernardas, — tokiais ir mes turime stengtis tapti, sulig Apaštalo žodžiais: „Mes esame geras Kristaus kvapas“ (2 Kor. 2, 15). Būkime tat lyg indai, pilni kvėpiančių daiktų, kurie greit skleidžia savo kvapą, džiugindami ir gaivindami kiekvieną, kurį tik pasiekia, ir saugokimės duoti savo broliams nors mažiausio papiktinimo. Pavyzdingas dvasiniame gyvenime žengias žmogus, didžiausias namų turtas: jis savo pavyzdžiu dorina kitus ir patraukia paskui save. Bet tolygiai kenksmingas, jei jis yra blogas: jis vienas visą savo bendriją į prapultį gali įstumti, juo lengviau, kad dėl mūsų silpnumo blogas pavyzdys labiau mus veikia negu geras.

6. Atkartojimo knygoje Dievas paliepia karo vadams, besiantinant mūšiu, šitokią įsakymą paskelbti: „Ar yra kas nors baugus ir nedrąsios širdies? tegul eina ir grįžta į savo namus“. Įsidėkime priežastį, dėl kurios šis įsakymas buvo duotas, jį ir sau galime taikyti: „kad neįbaugintų savo brolių širdies, kaip jis pats yra apimtas baimės“ (Mor. 20, 8). Tą patį galima pasakyti apie atšalusį ir apsileidusį asmenį. Savo blogu pavyzdžiu jis užkrečia kitus su juo gyvenančius savo atšalimu ir apsileidimu, taip kad jie pradeda svyruoti visame, kas liečia dvasinį gyvenimą. Todėl ir šv. Eusebijus Emezetis sako: „Kurie pasiryžo su kitais gyventi, gyvena su jais teikdami didelės naudos, arba didelio pavojaus, sulig tuo ar jie yra uolūs ar apsileidę“.

7. Čia dar galima pridurti nors kiek apie trečią priemonę bei akstiną, kurs gali mums padėti mūsų tikslo siekti, būtent, yra bendra mums visiems pareiga ne tik mūsų broliams, su kuriais kasdien gyvename, bet ir bendrai visiems, visam pasauliui gerą pavyzdį duoti. Pasauliečiai paprastai sulig vienu apie visus sprendžia. Atskiro nario

klaidas bei nusižengimus pigiai primeta visam luomui, tarytum atskiro žmogaus klaida būtų viso luomo nuosavybė.

Todel kiekvienas mūsų turi pareigą visiems gero pavyzdžio duoti, kad geras vardas nieko nenukentėtų. Pasaulio akys yra atkreiptos į mus. „Iš mūsų pasidarė stebimasis daiktas pasauliui, Angelams ir žmonėms“ (1 Kor. 49). Pasauliniai žmonės netikusiai daro atskiro nario klaidas primesdami visam luomui; bet gi čia yra tiesos, kad atskiri nariai sudaro visą kūną ir todėl pasisekimas ir reikšmė viso kūno pareina nuo atskirų narių tinkamumo.

8. Kiekvienas tad tegu laikosi kaip geras kareivis; tegu stovi jam paskirtoje vietoje, kad per jo kaltę taip gerai sutvarkyta kovotojų eilė nebūtų pralaužta; tegu rūpinasi, kad nevaldymu savęs nesilpnintų drausmės. Kiekvienas tegu mano girdįs kalbant savo motinos Bažnyčios žodžius, kuriuos kalbėjo Machabiejų sūnų motina savo jaunesniajam sūnui, skatindama drąsiai mirti dėl įstatymų laikymo: „Mano sūnau, pasigailėk manęs, kuri tave iščioje devynis mėnesius nešiojau, trejus metus pienu penėjau, ir maitinau, ir iki šio amžiaus išauginau“ (2 Mach. 7, 27). Mano sūnau, pasigailėk manęs, kuri tave ne devynis mėnesius, kaip anoji motina, bet devynis, dvidešimt ir daugiau metų savo prieglobstyje laikiau, kuri tave bandymo metais savo pienu maitinau, dorybėmis ir mokslu stiprinau, kol padariau tinkamą narį. Atsilyginimui už viską vieno prašau. Nežudyk savęs ir nekenk man. Nekreipk į save ir mane tų ginklų, kuriuos daviau tavo ir artimo išganymui. Nesunaudok nedėkingumui, puikybei ir palaidumui to, kas tave turėjo padaryti dėkingu, nusižeminusiu ir doru“, — taip kalba tau tavo motina — Bažnyčia, kuriai priklausai.

Lauk mūsų...

Pasiėmę saldžią naštą,
Tarp erškėčių — ne per rožes,
Skinam taką į tą Kraštą,
Kur vien žydi Meilė Grožis...
Kur širdžių mūs nukamuotų
Laukia tyro džiaugsmo puota
Cherubinų...
Ten mūs tikslas —
Ten keliaujam
Valandėlę
Trumpučiukę,
Tarp erškėčių,

Kur žvaigždutės
Aukso šviečia
Ir mūs širdis
Iš krūtinų
Traukte traukia
Ten pas Tave
Jėzau Kristau!
Mes keliaujam,
Saldžią naštą pasiėmę
Meilės Tavo --
Lauk... lauk mūsų...
A. Sležauskas.

Ei, tos mados, mados!..

— O Tu Dieve mano! Į ką gi tas svietelis pavirtol!.. — Taip nekartą skundžiasi ir ne vienas žilagalvis Lietuvos senelis ar sena močiutė, matydami per įvairius atlaidus nepadoriomis madomis pasirėdžiusias mūsų lietuviškasias „žydelkaites“!..

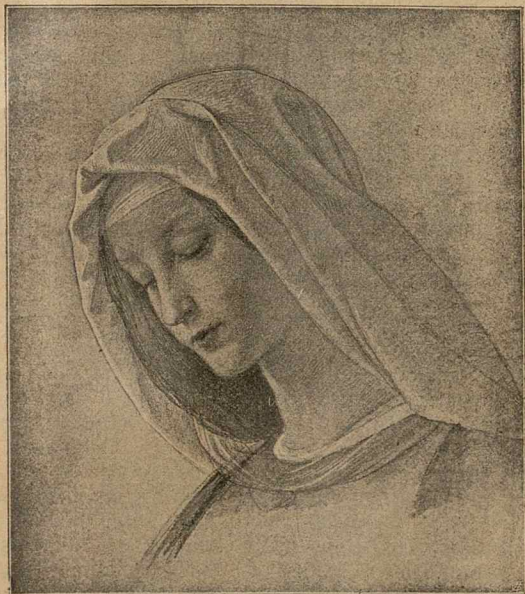
Netikusią madų liga betgi yra palietusi ne vieną Lietuvą. Kai kur kitose šalyse yra susidariusios net ypatingos ištvirtusių moterų draugijos, kurios visokiais būdais stengiasi išplatinti ir palaikyti tokias madas! Todel ir tuose kraštuose, kame katalikų skaičius mažesnis, nepadorios mados yra dar dažniau sutinkamos. Ne kartą net pasaulinė valdžia yra priversta prieš jas kovoti, gindama visos šalies dorovę. Taip antai yra Graikijoje, Kinuose, Austrijoje, ir dar ne vienoje kitoj valstybėj. Tačiau dar drąsiau ir tvirčiau kovoja prieš tvirkinančias moterų madas Katalikų Bažnyčios atstovai ir pačios katalikės moterys. Olandijos, Ispanijos, Italijos, Airijos, Vokietijos, Jungtinių Amerikos Valstybių ir kitų šalių vyskupai jau prieš kelerius metus yra išleidę griežtus aplinkraščius, kuriais jie perspėja tikinčiąsias moteris, kad jos neleistų žeminti savo prigimties nepadoriomis madomis. Toliuose užsieniuose dažnai tenka pastebėti ant ne vienos bažnyčios durų didelius skelbimus, kuriais pranešama, jog „į šiuos Dievo namus draudžiama įeiti moterims, turinčioms nepadorius drabužius“. Ypač įdomu buvo pastebėti vieną tos rūšies atsisaukimą, kurį teko matyti Tėvų Redemptoristų bažnyčioje Aacheno mieste. Čia buvo stambiomis raidėmis išspausdintas toks skelbimas:

„Katalikės Moterys ir Mergaitės! Venkite gėdingumo nesilaikančių drabužių! Neveskite vyrų ir jaunuolių į nuodėmes dekoltuotais ir permatomais madų-drabužiais, vis tiek ar tai būtų gatvėje, ar kur kitur, o juo labiau bažnyčioje!“

Ta pati kova eina ir kuone per visus tikrai katalikiškus laikraščius. Visi jie kartas nuo karto ragina moteris pasirinkti padoresnes madas. Bet reikia pasakyti, jog visų gražiausią kovą bus paskelbusios pačios katalikės moterys Olandijoje. Savo vyskupų raginamos ir laiminamos, jos ir pasiryžo išleisti tam tikrus dorų madų laikraščius! Čia jos moko ir nurodinėja, kaip pačios katalikės moterys turi gintis nuo dorą žudančių madų ir aiškina, koki rūbai moterims galėtų geriausiai pritikti. Tuo tikslu jos duoda čia įvairiausių pasiūlyimų, su paveikslais nuolat atvaizduoja naujus ir padorius moterų madų drabužius. Tuos pavyzdžius kuo pigiausia kaina išsiuntinėja miestų ir bažnytkaimių siuvėjams... Tokių laikraščių Olandijos moterys turi jau du.

Olandijos katalikų pavyzdį jau pradėjo sekti ir Vokietijos moterys. Taip antai, jų pastangomis buvo įvestas padorių madų skyrius į vieną paveiksluotą katalikų laikraštį „Feuerreiter“, kuris eina Kōln'o mieste. Lietuvoje, ačiū Dievui, mes turime taip pat du gerus katalikų moterų laikraščius. Tai yra „Moteris“ ir „Naujoji Vaidilutė“ (skiriama

moksleivėms). Kažin ar nebūtų gera, jeigu ir mūsų katalikės moterys ir kilniosios moksleivės pradėtų ir per tuos savo laikraščius gintis nuo netikusių madų antplūdžio? Tiesa, jos yra jau nekartą pareiškusios savo griežtą žodį per savo susirinkimus, arba šiaip jau rinkdamos įvairius parašus prieš tokių madų plitimą. Žinia, tai irgi turi nemaža reikšmės. Tačiau vis dėlto reikia pasakyti, jog mūsų laikais spausdintas žodis turi kur kas didesnės svarbos. Todėl ir kiekvienas susipratęs skaitytojas daug rimčiau žiūri į tai, kas jau yra juodomis rai-

Madų gaudytojos, prisižiūrėkite šiai skaisčiausiai, kukliausiai ir padoriausiai Mergelei ir paklauskite, ko ji taip nusiminusi. Tur būt dėl to, kad Kristus jos maldų nepriima už pasaulio tuštybių ieškotojus, nes ir pats atsakė melstis: „Aš ne už pasaulį meldžiuos!“ (Jo. 17, 9).

dėmis ant balto lakšto „atmušta“. Reikia spėti, kad mūsų Ganytojai ir ypač mūsų katalikės moterys labai džiaugtųsi, jeigu kuris nors iš tuodviejų mūsų kat. moterų laikraščių sutiktų imtis to kilnaus ir apaštališko darbo, būtent išstoti į rimtą kovą su nepadorių madų platini-musi, kaip tai jau padarė pačios rimčiausios Katalikų Bažnyčios dukterys gražiojoje Olandijos ir Vokietijos šalyje. O jau „Maldos Apaštalavimo“ nariai, manau, bent savo maldomis tikrai sutiktų palydėti tokį kilnų mūsų katalikių moterų žygį!

T. Paukštys S. J.

LEISKITE MAŽUTELIUS PRIE JĖZAUS!

Meksikos Tarcizijus

8 „Žvaigždės“ Nr. šių 1928 m. buvo rašyta apie senovės krikščionijos laikų vieną vaikelių drašulį kuris nešė į kalėjimą suimtiems katalikams šv. Komuniją. Jis vadinosi — Tarcizijus. Ta istorija, girdėjau, labai Skaitytojams patikusi, o iš vienos parapijos net buvo prašyta, kad to numerio prisiųstume dar kokia 100 egz. Jei senovės laikų toki atsitikimai mums patinka, manau nemažiau patiks ir šių laikų panašūs pavyzdžiai.

Yra žinoma, kad dabar Meksikoje, panašiai senovės krikščionijos laikams, yra visiškai užginta Mišių laikymas, Komunijų dalinimas ir kitos visos bažnytinės apeigos. Nors ir uždrausta yra sakramentų teikimas ir dalinimas, bet katalikai suranda būdus, kaip atlikti savo tikybines pareigas. Meksikoje yra leista reikale net kiekvienam katalikui imti Švenčiausiąjį į rankas, by tik gali tuo būdu priimti Kristų. Kunigams yra sunku visur įeiti nors ir persirėdžiusiems, kad galėtų suteikti šv. Komuniją.

Meksikos kalėjimai yra pilni prikimšti katalikais, ir už ką jie ten sėdi, badą ir vargą kenčia? O vien tik dėl to, kad yra katalikai, kad Kristų išpažįsta ir drąsiai gina savo tikėjimą. Kalėjimo sargyba neprileidžia prie tų išbadėjusių vargšų jokio žmogaus ir net vyrams neleidžia atlankyti savo žmonių, žmonoms savo vyrų. Tik vienas kitas mažas kūdikis įsiprašo pas savo tėvelį ar motinėlą.

Panašiai atsitiko ir su vienos skaitlingos šeimynos tėvu N. Sugavo jį vien už tai, kad jis drąsiai vadino save kataliku ir tik dėl to tapo įmestas į kalėjimą. Jis buvo labai pamaldus. Būdamas dar laisvėjęs, dažnai eidavo prie Dievo Stalo. Bet dabar buvo atimta visa jo paguoda. Niekam nevalia buvo jo atlankyti. Tik jo mažiausia dukrelė galėjo netrukdomai nubėgti prie savo tėvelio, kad po policininkų priežiūra valandžiukę prie jo pabūti. O kaip džiaugėsi jos vargšas tėvelis sulaukęs nors tąjį savo mažąjį angelėlį.

Tėvas skundėsi į ausį savo dukrelei, kad baisiai jam ilgu kalėjime. Pirmiau būdavo galėjęs dažniau priimti Švenč. Sakramentą, o dabar jau tur būt niekad neteks iki mirties susivienyti su Kristumi šv. Komunijoje.

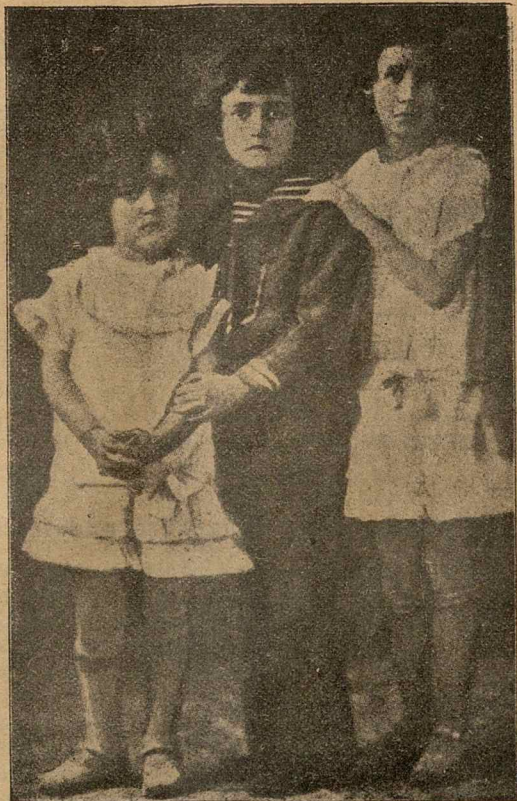
Mažoji dukrelė klausė savo tėvelio skundo didžiu atjautimu ir jos nekaltoj, mylinčioj tėvelį, širdelėj kilo didis noras aprūpinti jį Stipriųjų Duona.

Parėjus namo ilgai nelaukdama ji nuėjo į vieną „Eucharistijos stotį“, kur slapta buvo užlaikomas Švenčiausis Sakramentas, ir kur kunigas persirėdęs ateidavo, tik katalikams žinomomis valandomis, ir išdalindavo Švenčiausiąjį. Priėjusi prie kunigo mergelė nedrąsiai paprašė,

kad jai kunigas leistų nešti jos tėveliui Švenčiausiąjį. Kunigas mielai sutiko ir štai toji mažutė drąsuolė, lyg anais laikais Tarcizijus, protekiniais skubinosi, sudėjus rankes ant krūtinės, Meksikos gavėmis į kalėjimą prie savo tėvelio.

O, kaip graudul!
Toji mažutė neša priglaudus prie savo krūtinės dangaus ir žemės Sutvėrėją ir viešpačių Viešpatį, tą patį, kurio dangus ir žemė negali apimti. O kad žinotų Meksikos budeliai, ką ji ten slepia po rūbais, tuojau sukaptų ją į gabalėlius iš pykčio, bet jie nežino ir štai jau ji prie savo tėvelio.

Jos veidelis dega, spindi nežemiška šviesa. Tėvas pastebėjo, kad ji ką tai nepaprasto atnešė. Atsargiai praveria ji nuo krūtinės savo viršutinį rūbėlį ir tėvas pamato prie savo dukrelės širdies ilsintis brangujį Svečią. Apkabina mažąją dukrelę kartu su Kristum prie savo krūtinės ir niekam nepastebimai paima jis iš mergaitės Švenčiausiąjį, didžiausioj meilėj ir

Meksikos vaikeliai.

Mažiausioji iš šių trijų vaikelių nunešė savo tėvui šv. Komuniją į kalėjimą.

dievotume deda sau į burną ir pasilieka keletą minučių susitelkęs... Paslui apkabina savo mažiausiąją dar labiau ir ima karštai bučiuoti tas gražias jos rankes, kurios dar nesenai nešė Švenčių Švenčiausiąjį.

Tėvai, motinos ir jūs vaikeliai, pamėginkite eiti dažnai prie šventų Sakramentų, juk pas mus dar galima net kasdieninė Komunija!

Kaip aš pasiryžau negerti, nerūkyti ir nepykti

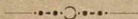
Rašydamas šį straipsnelį, aš norėjau pasisakyti ir savo pavardę, bet labai nedrįstu, tai verčiau tylėsiu by tik papasakosiu, kaip aš pasiryžau negerti.

Būdamas kokių 6 — 7 metų nuolat girdėjau kalbant, kad, girdi, sunku esą, pv. nerūkyti, negerti, nepykti ir t. t. Ir, girdi, tik tas stiprus vyras, kuris gali negerti, nerūkyti ir nepykti. Man mažam buvo tai labai įdomu girdėti. Bet mano širdij, girdint tuos žodžius, augo didžiausias pasiryžimas pasirodyti ką aš galiu. Sako, sunku iškęst negėrus, nerūkius ar nepykus. Na, manau sau, pažiūrėsiu ar labai sunku.

Ikį tol buvau tik alaus mėginęs, bet degtinės nebuvau nė ragavęs.

Vieną dieną mano tėvelis, norėdamas mane pamylėti, nupirko alaus, pripylė stiklą ir duoda. Aš manau sau, dabar gera proga pamėginti ar aš galiu iškęsti negėręs. Sakau, tėveli, — negersiu. Tėvas ir namiškiai žiūri į mane ir nesupranta, dėl ko aš atsisakau. Aš pasišaukiau svetimą vaikiną ir atidaviau tą alaus stiklą. Tasai pirmas pergalėjimas padarė į mane tokio įspūdžio, kad aš iki šios dienos, daugiau kaip 15 metų niekad nevariojau alaus, o degtinės niekad dar savo gyvenime nesu į burną ėmęs. Tas pat įvyko su rūkymu ir su piktumu.

O kaip gera ir lengva iš mažens pasiryžti, senesniame jau kur kas sunkiau. Pamėginkite, kurie dar jaunesni, pirmą kartą pergalėti, o pamatysite, kaip lengva ir visą gyvenimą būti pergalėtojais.

Ką Jėzus veikė Nazarete, būdamas dar vaikas?

Jėzus rytą atsikėlęs tuoj pasimeldžia prie savo Dangiškojo Tėvo, pavalgo ir eina į darbą. Dirba Jis su šventu Juozapu dailydės darbą. Jėzus, būdamas dar mažas, atėjęs pas dirbantį Juozapą, paima kirvį ir lentelę ir perskelia ją. Juozapas tai pamatęs sako: „Vaikeli, ką tu padarei?“ Bet štai deda jis perskeltas dalis atgal, žiūri lentelė tokia pat, kokia buvo.

Jėzus labai klauso savo Globėjo švento Juozapo ir savo motinos Marijos. Jėzus paaugęs padeda jiedviem dirbti. Dirbdamas su šventu Juozapu, Jis vartojo visus dailydės įrankius. Taipogi padeda ir savo Motinai prie namų darbo. Šeria gyvulius, lesina paukščius, neša malkas ir vandenį, šluoja aslą, žodžiu, — Jis dirba pagal savo išgalėjimo.

Viešpats Jėzus rodė daug klusnumo savo Motinai ir šventam Juozapui, dėl to kad ir mes pasimokintume klusnumo savo tėveliams ir vyresniesiems. Mes privalome savo tėvelių klausyti, mylėti, ir juos gerbti. Todel jeigu koks vyresnis už mus žmogus liepia ką nors padirbti, tai tuojau padirbkime. Jėzus meldės, taigi ir mes neapleiskime rytais-vakaras poterių kalbėti. Jėzus klausė, dirbo, tai ir mes taip darykime

Kazys Dobševičius
(laimėjo pirmą premiją).

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Pas raupsuotuosius Bivaraki

(Iš „Jėzuitų mistjų“).

Šių metų pradžioje turėjau laimės pagyventi keletą dienų vienoje tų vietų, kur viešpatauja baisi žmonijos nelaimė — raupsai. Buvo progos pamatyti, kaip lengvą yra kančia tam žmogui, kurs turi savy gyvą tikėjimą.

Šlaite, miškais apaugusio kalno, pasakiškai gražioj vietoj, puikiausių darželių, pasipuošusių gražiausiomis gėlėmis, apsuptas, guli Bivaraki miestelis. Atskirai nuo kitų namuos yra seserų vienuolynas. Vienuolyne randasi ligoninė raupsuotiesiems, prieglauda seneliams ir raupsuotųjų tėvų vaikučiams darželiai, kurie dar neturi baisiosios ligos žymių. Nei joki mūro siena, nei spygliuota tvora neskiria šią mažą rezidenciją nuo pasaulio.

Japonų valdžia daug kartų pareiškė pageidavimą, kad raupsuotųjų ligoninė būtų aptverta mūro siena ir tuo būdu raupsuotieji amžinai būtų atskirti nuo pasaulio, bet motina viršininkė visumet atmesdavo tuos pageidavimus ir taip vargšai liko laisvi.

Raupsuotųjų ligoninėje be pasišventimo niekas negali dirbti. Tik seserys vienuolės, kurios linksmos ateina į tą vietą, su atsidavimu slaugo pusiau mirusius žmones. Čia pat yra bažnytelė, kame gyvena dieviškai meilės Belaisvis, kuris visus sujungia į vieną šeimyną.

Kiekvienas apsilankęs labai nusistebi matydamas tų bėformių ligonių ramumą, tyrą džiaugsmą. Tieligonys, kiek įstengia, rūpinasi būti naudingais ir dirba bent mažus darbelius. Tie, kurie sveikesni, tvirtesni, dirba sunkesnius darbus, nors, žinoma, ir pavargsta. Jų darbo vieta yra ligoninės salė. Daugelis jų, padedant motiniškai sesučių priežiūrai, kenčia skausmus su didžiausia kantrybe, jie tampa krikščioniškosios kantrybės karžygiais. Sukinėdamasis ligonių salėse, mačiau įvairių ligonių, kurie buvo ramūs ir patenkinti savo švairiuos patalėliuos. Priėjau prie vieno, kurio dienos, o gali būt ir valandos buvo suskaitytos. Jis buvo arti mirties, kurios kiekvienas paprastai laukia, kada pasirodo tos baisios ligos žymės, nes toji liga visai užmuša viltį pagyti. Kai kurie net iš desperacijos nusižudo.

Taigi lydimas vienos sesers prisiartinau prie jo lovos. Veidas raupsuotojo buvo baisiai sužalotas ir visas kūnas žaizdose. Sesuo tarė ligoniui (jis jau buvo neregys), kad čia prie jo lovos stovį vienas tėvas. Ligonis sujudėjo ir silpnu balsu tarė:

— O, tėve, kaip aš esu laimingas, kaip esu laimingas! Tuojau pasieksiu dangų, pagaliau greit pamatysiu Jėzų ir Jo Motiną. Dėkoju Viešpačiui!

Aš pasidžiaugiau drauge su Juo ir prašiau Jo atsiminti taip pat ir mane su mano Shimonoseki krikščionimis.

Ligonis atsakė susijaudinęs:

— Taip, taip, aš melsiuos už visą Bažnyčią.

Iš sesutės sužinojau visą jo istoriją. Į ligoninę atėjęs jau bus 4 ar 5 metai; kadangi buvo jaunas ir stipras ir galįs dar pats vienas save aprūpinti, tai tik po daugelio prašymų buvęs priimtas.

Pirmaisiais metais nieko nenorėjęs žinoti apie krikščionybę, bet gilios krikščioniškos maldingumo dvasios apsuptas, neišsilaikė savo užsispyrime. Keičiantis palengva kūnui ir siela stiprėjo. Augo reikiama kryptimi ir galop atėjo toji diena, kuomet paprasė krikšto. Pagaliau ir jam Kristus ištare: „Aš noriu, būk sveikas“. Jo siela liko skaisti ir diena iš dienos darėsi turtingesnė, gražesnė; neteko, vargšas akių šviesos, bet padidėjo tikėjimo šviesa. Skausmai padidėjo, bet kartu augo ir kantrybė taip, kad iš jo burnos neišėjo nė vienas skundo žodelis. Del savo kantrybės jis įsigijo draugų pagarbos ir meilės. Dabar jau jis yra užbaigęs savo kelionę ir miręs šventume.

Taigi kai mes stovėjome prie jo lovos, matėme pro langą grįžtant iš pasivaikščiojimo nuo kalnų linksma raupsuotųjų būrelį. (Tokie pasivaikščiojimai yra surengiami kiekvieną pavasarį tiems, kurie gali dar paeiti). Jie grįžo dainuodami į savo buveinę, kur jų laukė dar ilgi skausmo metai.

Kur tikėjimo šviesa nepasiekia.

Kitą kartą turėjau progos matyti 500 raupsuotųjų, užlaikomų Valstybės raupsuotųjų ligoninėje.

Gerbiamas kun H. Bulteau iš Lille (Prancūzijoje) diocenezijos jau nuo daugel metų aptarnauja dvasios reikalus Bivaraki ligoninėje. Vieną kartą mėnesyje jis nukeliauja atlaikytų šv. Mišių 10 — 12 katalikų, kurie randasi valstybinėje ligoninėje, ir ta proga priveda juos prie šv. Sakramentų, pamokina katakumėnus, sustiprina katalikus. Bet koke skirtingas vaizdas tarp vienos ir antros ligoninės, kuris tuojau krinta lankytojui į akis! Valstybinė Raupsuotųjų ligoninė įsteigta neapgyventoj vietoj, toli nuo miestų ir miestelių, viename pušynėly, kuris paslepia nuo jų pasaulį, aplinkui aptverti stora mūro siena ir spygliuotų erškėčių tvora.

Valdininkų kambariai, darbo ir poilsio salės įrengtos pagal paskutiniųjų technikos reikalavimų. Tuo atžvilgiu jų ligoninė daug geriau stovi kaip seserų, kurios turi nuolat kovoti su įvairiais trūkumais. Tuojau pastebima, kad čia motorų jėga, šalti pinigai veikia, bet ne krikščioniškoji meilė; gydytojai ir visas kitas personalas apmokami dvigubai.

Priziūrėtojai užsidėję ant nosies maskas, sukinėjas atsiduodančiame puvėsiais ore ir visumet apsirėdę guminiiais drabužiais. Matydami tai ligonys priversti suprasti savo nelaimę ir galutinai įsitikinti, kad visai esą atstumti nuo žmonių draugystės, paniekinti ir visų bijomi.

Ligonijų salėse nematyt baltų lovų, bet tik sunki pilka spalva viešpatauja, kaip belaisvių lageriuose.

Ligoninės valdyba stabmeldiška, kuri nesilaiko jokios krikščioniškos moralės ir dėl to lengva suprasti, kad padarumo trūksta visiškai.

Ligioniams teikia pasilinksminimų, ir kas gali būti „geresnio“ už kiną?.. Yra didelis teatras, bet jis nieku būdu nepavadoja bažnytėlės.

Tiesa, sveikam žmogui geras teatras gal kartais ir suteikia malonumo, bet tik jau ne tokiam ligoniui, kuris neturi jokios vilties pasveikti.

Aš čia nemačiau nė vieno linksmo veido, negirdėjau nė vieno juokiantis. Sužinojau net, kad vieno vaiko tėvai, pabėgo iš tos nelaisvės ir surado sau mirtį jūrų bangose.

Sielos reikalų aptarnavimas atliekamas, kaip minėjau, į mėnesį kartą viename barake, pašvęstame kulto reikalams, kuriame randas Budos ir kitų dievybių aukurai. Kai atvyksta katalikų misionierius, ligonys prašalina Budos aukurus ir pastato kilnojamąjį, altorėlį, ant kurio ir atlaikomos šv. Mišios.

Bivaraki miestelyje įvairių tautų sesers aukojasi didvyriškam meilės darbui, kurį remia visų tautų katalikai.

Gyvenkit ramybėje

Kitoj apylinkėje, kur katalikų skaičius siekia apie šimtą, yra dar dalis gyventojų kuri tvirtai laikosi stabmeldiškų apeigų ir jų papročius. Bet pagaliau ir jie panorėjo tapti krikščionimis. Ir toms šeimynoms atėjo malonės valanda. Viena našlė apie 30 metų, turinti 4 sūnus, sunkiai susirgo. Liga pastūmėjo ją prie krikščionybės. Pasikvietė katekistą, prašė kalbėti katalikų maldas, pašlakstyti švęstu vandeniu ir pakviesti misijonierių.

Liga pasunkėjo, ligonė klajodama sakosi matanti velnius ir norinti krikšto. Susirinkę visi giminės, savo pasitarime nutarė jos norą patenkinti. Išsiuntė pakviesti kunigą, o giminės ir pažįstami, sustoję prie ligonės lovos, nekantriai sekė ligos eigą. Pamatę ateinant misijonierių, visi susiinteresavo, jį priėmė su didžiausia pagarba. Po trumpo pamokinimo misijonierius paklausė, ar norinti priimti krikštą. — Taip, atsakė noriu eiti į dangų. — Esant mirties pavojui, tuojau suteikiau krikštą. Ligonė buvo rami ir sakė esanti laiminga. Visi meldėsi, kad ji pagytų. Ligonė atrodė geresnė, kas suteikė daug vilties, bet Dievo valia buvo kitokia. Po dviejų dienų liga pasunkėjo. Buvo suteikta paskutinis patepimas ir tą pačią naktį siela iškeliavo pas savo Geradarį. Mirtis buvo rami ir šventa, kad net giminės būdami didžiausiam nuliūdime stebėjosi ir patys įgavo tos ramybės. Jie sako, kad ji mirdama du kartu rodžiusi į dangų sakydama: — Gyvenkit ramybėje! — Jie suprato tą posakį — ją sekti Dievo keliais. Šeimynos galva prie jos šalto kūno ragindamas giminės tapti krikščionimis, užbaigė savo kalbą griežtu tonu: „Jūs visus užmušiu, jei netapsit krikščionimis“. Laidotuvės buvo iškilmingos dėl daugybės dalyvių ir dėl gražių Katalikų Bažnyčios apeigų, kurios paliko visuose gilaus įspūdžio; ir dabar jau visi yra kely į Katalikų Bažnyčią.

Pasimelskit už misijas, kurios tiek daug duoda gražių vilčių mūsų tikėjimui.

Lakštute.

Iš katalikų pasaulio

Penki broliai Kunigai.

Šv. Ignaco bažnyčioje, Romoje, prie šv. Aloyzo karsto, Tėvas Jėzuitas. Henrikas Kleinas iš Tryro (Provincija Vokietijoj) atlaikė pirmąsias šv. Mišias. Jam asistavo jo senesnis brolis Petras. Jo senutė motina, 70 metų, primicijos dienoj buvo atvykusi į Romą ir iš sūnaus rankų laike Mišių priėmė Šv. Komuniją. Ji yra penkių kunigų motina. Primicijos dienoj Šv. Tėvas priėmė ją savo audiencijoj. Pijus XI kalbėjo su ja vokiškai ir sveikino įšventimu penktojo sūnaus ir Bažnyčios vardu dėkojo už didelius nuopelnus, kuriuos ji pas Dievą užsitarnavo.. Taip pat dėkojo ir už tai, kad ji jo vynuogynui davė net penkis darbininkus. Tą pačią dieną ir Jėzaus Draugijos generolas Ledóchowski priėmė ją. Jis irgi sveikino ir dėkojo, kad ji iš savo penkių sūnų kunigų keturis padovanojo Jėzuitų ordenui. Prisiminimui T. generolas padovanojo jai brangų rožančių, kurio reteželis buvo iš aukso. Tas rožančius buvo gautas nuo mirusio 1906 met. jėzuitų generolo T. Mutino. Primicijos dienoj visi penki broliai nusifotografavo. Brolių Kleinų gimtinė yra mažas bažnytkiemis, Witticho dekanate, Tryro diacėsijoj. Mokinosi jie visi Fridricho — Wilhelmo gimnazijoj Tryre.

Vyriausias brolis buvo įšventintas kunigų 1909 met. ir yra dabartinis vyskupo sekretorius Tryre. Jį pasekė jo brolis Vilhelmas. Studijavo jis Šv. Gregoriaus Universitete Romoje. Tai buvo gabiausias studentas visoj Kolegijoj. Jis buvo choro vedėjas, o paskutiniaisiais metais studentų filozofų prefektas. Būdamas universitete, kuriame įvairių tautų ir visų pasaulio šalių studentai mokinosi teologijos ir filozofijos, jis pasižymėjo teologiniuose disputuose. Turėdamas jau kunigo šventimus ir baigdamas studijuoti, įstojo jis į Jėzaus Draugijos Naujokyną Olandijoj. Laike Karo jis buvo Pareinio divizijos karo kapelionu ir tapo apdovanotas geležiniu I-jo laipsnio kryžiumi.

1918 met. vakarų fronte jis buvo sunkiai sužeistas. Atsitiko taip: būdamas štabe, išgirdo, kad toli fronte sužeistiems kareiviams negalima suteikti pagalbos, nes automobiliai nežino kelio. Jis tuoj pats išsirengė, kad parodytų kelią. Kely atsitiko nelaimė. Kritusi prie pat jo granata sprogo ir sužeidė jam šoną. Dvi valandį gulėjo jis be žado. Dar jam taip begulint, atskrenda kita granata, lyg būtinai pasiryžusi T. Vilhelmą nugalėti. Bet granatai savo aukos nepavyko pergalėti. Tik jos menka dalelytė pateko į smegenis. Daug mėnesių jis turėjo gulėti ligoninėse ir pernešti daug ir sunkių operacijų. Vėliau jis buvo filozofijos profesorium Falkenburge (Olandijoj). Dabartiniu laiku jis yra Falkenburge auklėtinių Dvasios vadas.

Pusė metų anksčiau, įstojo į tą patį Jėzaus Draugijos naujokyną, kur buvo ir Vilhelmas, kitas brolis Augustas Kleinas. Kunigo šventimus jis gavo 1925 met. Tėvas Augustas dirbo apaštalavimo darbą Vokietijoj,

o šiuo laiku jis yra mokytoju graikų ir lotynų kalbos Tėvų Jėzuitų Gimnazijoje Kaune. Taip pat atsidėjęs studijuoja jis ir lietuvių kalbą.

Ketvirtas brolis Karolis 1916 met. įstojo į Sv. Gregoriaus Kolegiją, kuri laike karo buvo persikėlusi į Insburgą. 1919 met. jis turėjo 2 metams pertraukti studijavimą, nes reikėjo atlikti kareiviavimo pareigą. Po to grįžo vėl į Kolegiją ir 1924 met. gavo kunigo šventimus. Dar tų pačių metų rudenį jis įstojo taip pat į Jėzaus Draugijos naujokyną Olandijoje. Tuo pat laiku jis dirbo Sv. Jurgiaus teologijos — filozofijos mokslo įstaigoj Frankfurte prie Maino. Jauniausias brolis Henrikas Kleinas, buvo nuo 1920 — 1922 Jėz. Draugijos Kolegijoje Romoje. Jis vienok nebaigė, kaip jo broliai Vilhelmas ir Karolis studiją Jėzuitų Kolegijoje. Ryme jau būdamas filozofijos daktaru įstojo į Jėzuitų naujokyną bet 1926 met. vėl sugrįžo į Sv. Gregoriaus Akademiją Romoj. Čia jis, kaip Jėzuitas baigė teologijos mokslus 1928 met.

Kristus — darbininkas.

Prieš keliolika metų klebonas Schuh, pradėjo sakyti pamokslus ir skelbti apie „Kristų darbininką“. Klebonui Schuh ir pats popiežius Benediktas XV pritarė rašydamas: „Tau stovi prieš akis didelis uždavinys. Skelbk visur apie Kristų — darbininką. Visiems skelbk Jo paklusnybę, darbštumą ir ištikimybę pašaukime“. Vienoj bulėj Popiežius Benediktas XV taip rašo į kunigą Schuh: „Kadangi mums rūpi kaip kūno taip ir dvasios reikalai ir tų, kurie darbu savo duoną užsidirba, mes maloniai priimame jūsų pasiūlymą. Tą patį sako ir popiežius Pijus XI. Vokietijos darbininkai viešai reikalauja ir nori, kad „Kristus darbininkas“ visiems būtų skelbiamas. O pelno darbininkai tvirtai įsitikinę, kad „Jėzaus darbininko“ šventės įvedimu bus atversti ir tie darbininkai, kurie nuo doros kelio atsitolino. Tik tepasirenka „Jėzaus darbininko“ sodalicijai ir jos įsteigėjui klebonui Schuh Švento Sosto sutikimą.

Vürtembergo darbininkai prašo, kad būtų atstatyta darbininkų garbė, kad juos visi gerbtų, o ne pastumdėliais laikytų. Tik įvedimas „Kristaus darbininko“ šventės galėtų suteikti darbininkams tikrą garbę. Taip prašo vyskupo, kad šis, kiek galėdamas, rūpintųsi įvesti „Kristaus darbininko“ šventę.

Duisburgo darbininkai mano, kad „Kristaus darbininko“ šventės įvedimas išaukštintų pažemintą darbininkų klasę ne tik krikščionių, bet ir netikinčiųjų akyse.

Karlsruhes darbininkai susirinkę rašo: „Mes pareiškiame didelį pritarimą „Kristaus darbininko“ šventės įvedimui. Kaip Kristus kitados pasaulį iš chaoso pavertė į šviesą, taip dabar darbininkų tautą šviesoj išaukštins. Iš Jo mes sulauksime pagalbos sunkiame savo pareigų pildyme. Dėl to mes prisidedam prie šauksmo. „Kristus darbininkas“ ir prašome, kad Šventasis Tėvas mus išklausytų“.

Reklinhauseno katalikai mano, kad „Kristaus darbininko“ šventės įvedimas daugelį darbininkų grąžins prie Kristaus. „Kristaus darbininko“ šventės įvedimas palengvintų mokslininkams geriau suprasti ir išaiškinti darbo sąvoką.

Sidney Eucharistinis Kongresas.

Laike Eucharistinio Kongreso Sidnejų visos prakalbos ir giesmės buvo siunčiamos per radio į visą pasaulį. Iškilnėse buvo paruošta balsą padidinantieji aparatai. Mišias ir chorą girdėjo visa minia. San-Francisko arkivyskupas Kasma sakė pamokslą Marijos katedros pašventinimo iškilnėse. Marijos katedra kainuoja virš milijono dolerių ir yra gražiausias gotikos stiliaus statybos kūriny.

Rugsėjo 6 dieną 30000 vaikų priėmė Šv. Komuniją, o 7 d. buvo motinų diena su 150000 dalyvaujančių. Didžiuliame vyrų susirinkime dalyvavo ir daugelis nekatalikų, kurie buvo išsiprašę leidimus. Sekmadienį (IX. 9) po poncifikalinių legato mišių prasidėjo didžiulė užbaigos procesija. Švenčiausias iš Manly (netoli Sidney) kunigų seminarijos į Sidney uostą buvo vežamas paausiuotoj ir gelėmis papuoštoj jachtoj. Jį lydėjo antras laivas su 1000 kareivių garbės sargyba. Sidneyjuje legatą su Švenčiausiuoju pasitiko ir lydėjo miesto galvėmis 100000 žmonių minia, vadovaujama 40 vyskupų ir 600 kunigų.

Procesijos pažiūrėti susirinko apie milijonas žmonių. Nekatalikų visuomenė užsilaikė kantriai ir korektingai. Lietuvos katalikus šiame kongrese atstovavo Katalikų Veikimo Centro įgaliotas Tėvų Marijonų Generolas kun. Prof. Būčys.

Advokato nuomonė apie išpažinties reikšmę.

Advokatas Dr. Eduard Coumont laikraštyje „Neue Freie Press“ tarp kitko sako: „Dauguma žmonių turi labai aiškų palinkimą savo sielvartais ir džiaugsmams pasidalyti su kitais. Katalikų Bažnyčia, tasai didysis žmonių sielų ir sąžinių žinovas, mokėjo šituos reiškinius suprasti ir juos teisingai įvertinti. Tąja galinga žmonių sąžinės ramino priemonė ji turi išpažinties Sakramentą“.

Loyd George apie Katalikų Bažnyčią.

Londono „Daily News“ L. George apie Katalikų Bažnyčią taip pasakė:

Jokios bažnyčios nebuvo taip lankomos, laike Didž. Karo kaip katalikų. Taip pat laike Didž. Karo katalikų kunigai, eidami vis kartu su kareiviais ir rūpestingai sužeistuosius slaugančios vienuolės, daug jaunų karžygių patraukė prie katalikų tikėjimo.

Pripažinimas palaiminta.

Saleburgo arkivyskupas liepė surinkti visus motinos Teresės Ledóchowskos laiškus ir raštus. Ji buvo uždejęja garsios šv. Petro Claver brolijos. 6 liepos 1925 m. mirė dideliame šventume. Motina T. Ledóchowska yra dabartinio Jėzuitų generolo sesuo. Ji norima paskelbti palaimintąja.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms lapkričio mėnesio dienoms

1. **Visų Šventųjų šventė.** Kad visi žmonės rimtai susirūpintų savo sielos išganymu, nes kiekvienas gali sau užsidirbti dangų, jei jo nori.

2. **Vėlinės.** Pirmasis penktadienis. Kad labiau melstųsi žmonės už vėles skaiestyklėje esančias. Kad skaiestybė būtų labiau mylima. Kad išnyktų madų gaudymas.

3. **V. Šv. oktavos. 3 d.** Už Pikelių parapijos atskalinų sugrįžimą į Katalikų Bažnyčią ir atšalusį katalikų atsivertimą.

4. **23 sek. po Sekm.** Kad Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas mokyklose, šeimynose ir draugijose.

5. **Šventųjų relikvijos.** Kad paliautų žmonės girtuoklyste ir paleistuvystėmis niekinti savo kūnus, jei Dievas taip juos pagerbia po mirties.

6. **Jėzaus Dr-jos šventieji.** Kad greičiau būtų paskelbta šventaisiais dar ištisa Jėzaus Dr-jos narių eilė, kurių jau pradėti beatifikacijos ar kanonizacijos procesai.

7. **Pal. Antanas iš Jėzaus Dr-jos.** Dar kartą už persekiojamą Meksiką.

8. **Visų Šv. oktava.** Kad nešiojanti šventųjų vardus, pasektų ir tų šventųjų paprotį.

9. **Išgan. Bazil. pašv.** Kad žydų tauta nebelauktų kaž kokio mesijo, bet pripažintų Jėzų Kristų tikru savo ir viso pasaulio Mesiju.

10. **Šv. Andr. Avell.** Kad mišrioje moterystėje būtų vaikai auklėjami katalikų dvasioje.

11. **24 sek. po Sekm.** Kad į kiekvieną šeimyną pareitų geras katalikiškas laikraštis.

12. **Šv. Martinus.** Kad vaikai gerbtų savo tėvus ir senatvėje jų neapleistų.

13. **Šv. Stanislovas iš Jėz. Dr-jos.** Kad jaunikaiciai šv. Stanislovo pavyzdžiu iš jaunų dienų suprastų, kad „aukštesniems dalykams yra gimę!“

14. **Šv. Juozapas.** Kad rusų cerkvė greičiau įsitikintų esanti atskilus nuo Katalikų B. ir greičiau grįžtų į ją.

15. **Šv. Gertruda.** Kad mergaitės labai brangintų savo skaiestybę ir nesiduotų suvadžiojamos.

16. **Pal. Paulius ir k. Kan. iš Jėz. Dr-jos.** Kad žmonės nelaužytų Bažnyčios įsteigtų pasninkų.

17. **Šv. Greg. Stebukladaris.** Kad Šv. Tėvo teises pripažintų visos tautos ir valstybės.

18. **25 sek. po Sekm.** Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie nutolę nuo Katalikų Bažnyčios.

19. **Šv. Elzbieta.** Už Elzbietiečių Seselių vienuolyną. Kad Dievas laimintų visus jų artimo meilės darbus, ypač naujai įsteigtą Lietuvoje ligoninę.

20. **Šv. Feliksas.** Už tuos, kurie šiandien skiriasi su šiuo pasauliu.

21. **Šv. Panelės Marijos Atnašavimas.** Kad tėvai melstųsi už savo vaikus ir auklėtų juos Dievo tarnavimui.

22. **Šv. Cecilija.** Kad bažnyčios chorai ir muzika stengtųsi patikti daugiau Dievui ne žmonėms.

23. **Šv. Klemensas.** Už atsivertimą keletos žymių laisvamanių.

24. **Šv. Jon. nuo Kryžiaus.** Kad mados ir išsilepinimas išnyktų, o atsirastų didesnė kryžiaus meilė.

25. **Pask. sek. po Sekm.** Kad visi seni ir jauni būriais artintųsi prie Dievo Stalo.

26. **Šv. Jonas Berchmanas** iš Jėz. Dr-jos. Už Jėzaus Draugijos naujokyną. Už mokslus einančią jaunuomenę.

27. **Pal. Leonardas ir k. Kan.** iš Jėz. Dr-jos. Už Kinijos atsivertimą.

28. **Šv. Leonardas.** Už Brazilijon iškeliavusius lietuvius.

29. **Šv. Gelazijus.** Už Brazilijos, Indijos ir kitų šalių nelaimingus raupuotuosius.

30. **Šv. Andriejus.** Kad Tautų Sąjungos atstovai būtų tikri teisybės, taikos ir ramybės apaštalai.

Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlaidų.

Kasdieninė M. A. narių maldelė lapkričio mėn.

Dieviškoji Jėzaus Širdie, aukoju Tau per nekaltą Marijos Širdį visas mano šios dienos maldas, darbus ir kentėjimus atlyginti už mūsų nuodėmes ir visomis Tavo intencijomis. Ypatingai aukoju juos Tau, kad drovingumo, savęs išsižadėjimo ir kryžiaus dvasia nuolat krikščionijoj žydėtų. Taip pat aukoju ir toms intencijomis, kurios šiai dienai yra paskirtos.

Maldos Apaštalavimo nariai gauna visuotinius atlaidus: 1) vieną kurį mėnesio penktadienį, 2) mėnesio globėjo dieną, 3) laike kiekvienos Permaldavimo Komunijos, nors ji ir kasdien būtų priiminėjama ir 4) dar vieną mėnesio dieną, kurią pats M. A. narys gali laisvu noru pasiskirti.

Atsiųstos paminėti knygos

Satrijos Raganos (M. Pečkauskaitės) Raštai. III ir IV tomai atskiromis knygomis. „Žinijos“ Bendrovės leidinys 1928. III tomas 266 psl., IV tom. 230 psl. Kaina vieno tomo 4.50 c.

Satrijos ragana — taip be galo jaunimo mylima ir gerbiama auklėtoja — rašytoja! Vargu ar kas Lietuvoj taip gerai supranta, taip motiniškai atjaucia jaunuolio sielą, kaip ji. Jos raštus ir dabar nuolat rašomus N. Vaidilutė, L. Mokykloj ir kitur jaunimas su didžiausiu atsidėjimu skaito. Seniau taip žurnaluose, bei atskiromis knygelėmis spausdintieji Autorės raštai buvo jau sunkiai besurandami. Didžiausio palankumo verta „Žinija“, kad ji ėmėsi brangintinus Šatrijos Raganos raštus — rašelius surinkti į postorius tomus. Ir kaina nedidelė. Tik imk tą sielą gaivinanti dyasios maistą!

Suminėtieji III ir IV tomai — tai beletristika. Čia yra: Brėkstant ir Našlaičių ašaros (eiluotai dalykėliai); Pančiai (scenos dalykėlis iš keturių vaizdų) ir apsakymėliai bei vaizdėliai: Anuomet, — Irkos tragedija, — Del tėvynės, — Kraitis, — Mėlynoji mergelė. Tai III tome. IV tome: Vincas Štonis, — Iš daktaro pasakojimų, — Į šviesą, — Pasitaikė proga, — Petrukas ir Marytė, — Dirbkime savo darbą.

Visi jie žavėdami, nežymiai traukia sielą prie grožio, gėrio ir tiesos. Tenebūna knygyno kur šitų knygų bent keliuose egzemplioriuose nebūtų.

Dr. kun. Guerry, Katalikų Veikimo Kodeksas. Sudėstytas pagal Enciklikas ir kitokius Popiežių raštus. Katalikų Veikimo Centro leidinys Kaunas 1928. 107 psl.

Katalikų veikimas — tai mūsų dienų šūkis. Apie tai dažnokai kalba Vyriausias Ganytojas — Popiežius Pijus XI, tai nuolat primena Vyskupati.

Tačiau, kad kataliko veikimas privatiškas ir visuomeniškas būtų tikrai katalikiškas, reikia katalikui susipratimo, sąmoningumo ir to persiėmimo katalikiška, krikščioniška dvasia, kad jis ką žino, ką supranta gražaus, kilnaus veržtųsi įvykdyti.

Ši knyga Skaitytojui padės tai pasiekti. Čia yra kodekso formoj sudėtos Popiežių Enciklikų ir kitų raštų rinktinės ištraukos, kurios liečia įvairius kataliko gyvenime klausimus: **Bažnyčia:** Bažnyčia savy; Bažnyčios ir valstybės santykiai; Katalikų Veik. Bažnyčios tarnyboje. **Visuomenė:** Asmuo; Šeima ir Mokykla; Civilė Draugija; Visuomenės gyvenimas; Krikščionija.

Sąmoningas katalikas, susipratęs veikėjas negali neturėti ar bent neskaityti šitos knygos.

M. Krupavičius, Liandies tarnyboje. Visuomenininko biblioteka. Kaunas. 1928. 95 psl. Kaina 3 lit.

Minima knyga kalba apie Krikščionišką Demokratiją Bažnyčios ir apskritai Kristaus mokslo šviesoje. Paminėsime porą tos knygos reikšmingų posakių. „Demokratystė gimė krikščionystėj. Evangelija yra demokratystės šaltinis“ (7 psl.) „Iš apačios reikia pradėti. Per liaudį visuomenė atgims“ Leon. XIII. (psl. 47).

„Meilė turi jungti Bažnyčią ir liaudį. Ateitis priklauso liaudžiai, sujungtai su Bažnyčia“ (psl. 79).

„Teisė yra ten, kur priimta pareiga ir ji atlikta. Yra žmonių, kurie vadovauja, bet vadovaujančių luomų nėra“ (psl. 82).

„Krikščioniškos Demokratijos kertinis akmuo: išsižadėjimas savęs ir atsidėjimas, asmenims pasišventimas, jės viršūnė: teisingumas ir meilė“ (psl. 94).

Knyga įdomi, gražia kalba parašyta.

Krikščionis Demokratas. Nr. 3. Kaunas 1928 m. rugpiūčio mėn. Nuo 80 iki 112 psl.

L. Krikščionių Demokratų vadai dabar turėdami valandėlę liuosėsio laiko išleido savo srity gausokos literatūros. Štai jau aštuntas iš eilės „Krikščionio Dem.“ numeris šalia keletos „Visuomeninko Bibliotekos“ leidinių. Šis „Kr. Dem.“ numeris įdomus ypač didoku straipsniu: „Religijos vaidmuo valstybės gyvenime“.

Dr. Maliauskas, „Paskutinis mokslo žodis.“ Šviesa ir gyvenimas Nr. 6. Kaunas 1928. Atspausa iš „Tiesos Kelio“. Kaina 1 lt. 32 psl

Mums jau ir pakyrėjo beklausant laisvamanių bubnijimų, kad žmogus ir gyvulys tai artimi giminės, kuriuos tik smulkmenos teskiriančios.

Šitoj knygelėlėj skaitytojai ras nuostabių dalykų apie „skaičiuojančius“ arklius, apie „protaujančius“ šunis, pie „garsųjį“ Haechelį ir k.

Kalba lengva, graži ir, ši kartą, švelni.

Kontvydaitis. Žemaičių Kalvarija Marijampolė 1928.

Mes lietuviai per mažai pažįstame įžymias savo šalies vietas. Tai mažina mūsų krašto meilę. O tokios stebuklingos Kalvarijos geresnis pažinimas padidintų Dievo ir Motinos — Marijos meilę. Skaitykim tad šią knygelę.

Dr. Johann Goettsberger, Das Buch Daniel. Übersetzt u. erklärt. Bonn 1928. Verlag von Peter Hanstein.

Šią knygą parašė ordinarinis teologijos profesorius Müncheno Universitete. Yra Danielio knygos vertimas ir platokas komentorius. Skripturistams ši knyga ypatingai įdomi. Juoba, kad naujausia.

P. Daniel Concidine S. J. Frohes Gehen zu Gott. Autorisierte Übertragung aus dem Englischen. Copyright 1927. 133 psl.

Tai abai gražiai išleista paveiksluota kišeninė knygelė. Daro maldaknygės įspūdžio. Turiny: „Dvasiškos vadybos nurodymai“ ir „Džiaugsmingi paskatinimai“. Pastaroji dalis trumpos konferencijėlės.

Knygelę angliškai parašė Tėvas Considine S. J. labai prityręs sielų vadovas. Būtų gera, jei kas šią knygelę sulietuvintų.

Moritz Meschler S. J., Das Exerzitienbuch des hl. Ignatius von Loyola. Erklärt und in Betrachtungen vorgelegt. Erster Teil. Zweite Auflage. Freiburg in B. 1928. Herder. 354 psl., kaina. —

Su dvasiškuoju gyvenimu bent kiek susipažinusiems yra, be abejo, žinoma, kad visų rekolekcijų, dvasiškų pratybų, mąstymų pagrindan dedama mažytė šv. Ignaco Loyolos sudėta knygelė: Exeritia Spiritualia — Dvasios pratybos. Bet ten per daug suglaustos ir trumpai bei griežtai išreikštos mintys. Reikia kad kas jas išplėstų, paaiškintų. Minėtoje knygoje Tėvas Meschler S. J. dvasinio gyvenimo didelis žinovas padaro šv. Ignaco exercicijų knygelę bet kam įveikiamą. Ši knyga atstos daugelį menkos vertės mąstymų knygų. Rekomenduojame

Zeitschrift für Älzeze u. Mystik. 3. Jahrg. 1928. 2. Heft. Innsbruck — Wien — München.

Nepaprastai įdomus žurnalas. (Kada Lietuva panašių susilauks?!) Straipsniai:

1. Marijos Gegužinės Pamaldos. (Pradžia, išsivystymas ir paplitimas) — J Metzler S. J.

2. Fantazija ir Maldingumas — Laurentius Zeller O. S. B.

3. Netobulybė ir kasdienė nuodėmė — Victor Cathreni S. J.

4. Į Kartuzų idealą — Fr. Kronseder S. J.

Dar keletas trumpesnių straipsnių dvasinio gyvenimo apžvalga ir bibliografija. Tikrai vertas užsisakyti vokiškai mokantiems žurnalas.

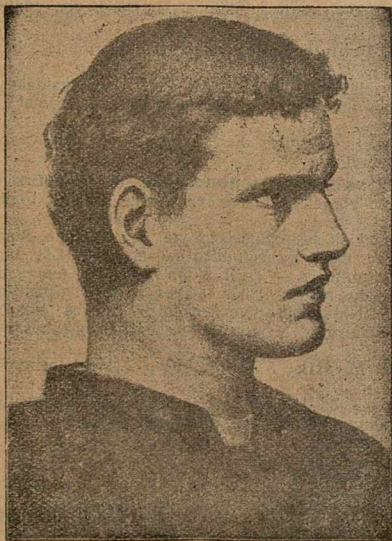
Išaina keturis kart į metus, 96 puslapių knyga Kaštuoja metams 6 markes. Adresas: Innsbruck Maximilianstrasse 9, arba München, Schellingstrasse 31. Redakcija — Innsbruck Sillgasse 2.

Išėjo iš spaudos

nauja, graži, iliustruota knygelė Tėvų Jėzuitų leidinys vardu: „**Pasiaukavimas iki mirties**“ 82 psl. kain. 80 cent. Parengė T. J. Bružikas ir T. J. Kidykas iš Jėz. D-jos. Ši knygelė naudinga visiems pasiskaityti, bet ypač ligoniams ir šiaip gyvenime daug kenčiančioms ir nusiiminusioms sieloms. Ją perskaičius taip darosi saldu ant širdies, kad rodos nė tie vargai sunku kęsti ir net

Kunigaikštystė Marija Adelheid.

Tėvas Domijonas.

didžiausi sopuliai per juos sumažėja, nes pamatai žmogus, kiek pasišventė tie asmens kurie čia aprašyti, ypač Tėvas Domijonas tarp raupsuotųjų ir raupsuoto, i mergelė Dolores. „Žvaigždės“ Skaitytojai manau ne tik įsigys sau, bet užsiskakys dar po keletą egzempliorių praplatinti.

*"As many as received Him, He gave them power to be
the sons of God"*